PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК III СІЧЕНЬ — JANUARY, 1962 Ч. 1

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

Рік III СІЧЕНЬ, 1962

Ч. 1

Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Редактор Наталія Когуська

Річна передплата в Канаді $3.50

Поза Канадою 4.00

Поодиноке число ..... .40

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

PROMIN

JANUARY, 1962 Vol. III

No. 1

Monthly Publication

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50

Subscription in other countries 4.00

Single copy ..... .40

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

На обкладинці:

Малюнок **Зої Лісовської**

З М І С Т

Одарка Дніпро — Український Святий Вечір 1
Лариса Мурович — Різдвяний спогад 2
Доця Е. Яндова — Перша всеканадійська українська жіноча організація 3
Софія Василишин — Духова сила традиції .. 6
Н. К. — Конференція редакторів в Оттаві .. 7
Софія Сенишин — Могилянки 9
Катря Гриневичева — Оборона 11
Дмитро Міщенко — Сіверяни 13
Н. К. Важніші дати з історії Союзу 16
Evhen Uzwyshyn — Shevchenko and Religion 18
Леся Хорош — Цивільна оборона 21
Гуцульська коляда — 23
Р. В. — При яслах 23
К. Чертенко-Костецька — Ангелик 24
В. Ладижець — Черевички 24
С. М. — Болюча втрата 25
Маргарита Пилипчук — Святий Вечір 25
З громадської праці 25-30
Для наших господинь 31
Софія Сенишин — Українська вишивка 32

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК III СІЧЕНЬ, 1962 Ч. 1

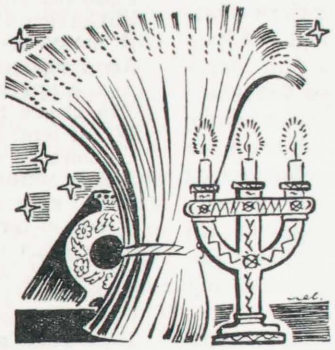

Український Святий Вечір

Різдво Христове — яке ж то велике й могутнє свято для нас, українців. Всі християни радіють, що Христос, Син Божий, народився й приніс нам на землю любов, правду, віру й надію на людське спасення й краще життя. Святкують його торжественно всі вільні християнські народи з вірою й любов'ю в душі, але кожний нарід своїм власним звичаєм і своїми традиціями.

Та вже найбільш традиційно й найбільш торжественно святкує це велике свято народин Христа український нарід. Мабуть тому, що в нас з Різдвом Христовим вяжуться наші найкращі святочні прадідні традиції та найглибші релігійні почування. А навіть може й тому, що українці так часто полягають на Божу поміч і так сильно вірять в перемогу правди Христа над неправдою їх ворогів, що вони всією душею віддаються святкуванню цього торжественного великого свята.

Українці з усіх народів ще найкраще святкують Святий Вечір. Який релігійний і багатий зміст прадідних традицій в українськім Святім Вечорі! Яка велика краса його старинних колядок!

Витворення святочного настрою в родині й святочного духа в домі починається ще в Пилипівку. Саме навчання дітей колядувати та старанне приготування до свят і Святої Вечері надає нам святочний настрій. Нема одного дня, щоб малі діти не згадували св. Миколая.

А вже свята різдвяна таємна ніч, мимоволі навіває на всіх при Святій Вечері глибокий побожний святочний настрій, якого ні ми старші, ні наші діти ніколи не забудуть.

А головно, коли зійде перша вечірна зоря на присмеркненім блакитнім небі; коли запаляться свічки на прикрашеній ялинці й на святочному колачі на столі; коли батько з синами традиційно з словесною церемонією внесе до хати сіно на стіл, дідуха під стіл, а діда на покуття; і коли по молитві родина засяде до Святої Вечері, а батько поважно віншує:

„Із Різдвом Христовим та й з колядою вінчую я тебе, моя дорога дружино, й вас, мої любі діти, щастям і здоров'ям та всяким добром. Дай Боже, щоб ми всі ці свята в здоров'ї й щасливо опроводили й ще інших в добрім здоров'ю діждали. Щоб малий Ісус, Дитятко Боже, благословив нас, нашу хату, наш нарід, нашу худібку й добрий врожай, щоб через цілий рік лихо нас минало, а щастя до нас завітало. Христос Рождається". А всі відповідають в один голос: „Славіте Його".

Церемонія куті, коли батько першу ложку куті віддає дідухові-снопові для душ в родині померлих, а другу підкидає до стелі, щоб якнайбільше було роїв, а вся родина в той момент бажає йому, якнайбільше роїв і щастя в господарстві. Ті всі ритуали святочного стола в споживанні 12 українськикх традиційних страв підносять кожного високо на дусі й спричиняє сердечну радість, що Спаситель людства народився.

А вже найбільше наші прекрасні українські мельодійні коляди чаруючо огортають наші

серця теплою любов'ю й радістю. Яку велику силу має ця рідна й прекрасна українська прадідна коляда, зворушує наше серце й як підносить побожне почуття та надає радісний настрій українській душі.

Та ще більша є радість для родини, коли по українському звичаю з'їдеться додому вся родина: родичі й всі діти, щоб разом засісти спільно до Святої Вечері, бо в українців це є найбільше родинне свято. А часом діти ще мають і окрему приємність, нести чи вести своїм бабуням і хресним мамам „вечерю" — калачики й книші, а вертати з подарунками. І так цілий вечір вся родина дальше колядує, віншує й обмінюється щирими бажаннями й подарунками.

А зараз по півночі, або дуже раненько, всі члени родини йдуть до церкви на ранішне Богослуження, де прекрасно співає церковний хор і колядують разом всі люди.

По обіді на перший день свят, приходять колядники, які колядують на церкву, або на якусь іншу добру ціль. Вони найперше колядують „Бог Предвічний", „Во Вифлеємі" і „Нова радість стала", а відтак провідник чи провідниця віншує господарям: „Віншуємо вам цими святами, щоб ви в щастю й в здоров'ю ці свята провели й дочекали до Нового Року, від Нового Року до Богоявлення, від Богоявлення до Воскресення, до століт, поки вам Бог назначив вік. Бажаємо вам всім, хто є в тім домі, веселих свят і щасливого Нового Року. Христос Раждається!"

„Славіте Його!" — відповідає родина, а відтак принимають колядників і дають їм „коляду".

Одарка Дніпро
Едмонтон, Алта.

Лариса Мурович

РІЗДВЯНИЙ СПОГАД

присвячую
Лесі Г. Никорович

Різдвяна зірка й світло з далини
Збудили спогад із дитячих літ —
Я знову на землі Буковини,
Хоча між нами — непройдимий світ!
А про красу твою, мій рідний краю,
Хай скаже шум і буків і сосон,
Бо ти мені у пахощах розмаю
Схиляєшся галуззям до вікон.
Там у долині Прут, усе в розгоні,
Якого спів і взимку є дзвінкий —
Із ним у цитри срібноструннім тоні
Єднаються і вітер і пташки.
На березі, під сонцем — сад і хата
Відбилися у дзеркалі води —
Гукає мати: скоро будуть свята,
Ти, дочко, приготуйсь до коляди!
І хто між нас тоді не веселився?
Сніги кругом, як лебединий пух,
А в хаті ясно, бо Христос родився —
Пахтять: дванадцять страв, сінце й дідух!
Дві дівчинки з волоссям пелехатим,
(У дружбі, що жили в раю оцім)
Угору йшли разом колядувати,
Де мов ялинка — сяли Чернівці.
Та часто з радістю і сум упарі,
Коли на світло ляже темінь хмар —
І рай отой в воєнному пожарі
Занапастили табуни „татар".
Моя ж душа нераз Тебе згадає,
О незабутня Лесю! Де Ти? Де??
В долині Прута — край цілий ридає:
Її ЗАСТРІЛИЛО Н.К.В.Д.!!
В снігу, при сяйві зірки ще і нині
Парує слід яскравий, тепла кров —
А я клякаю наче у святині,
Бо тут живі і вірність і любов!

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
центральна управа Союзу Українок Канади і редакція „Променя", всім своїм читачам, членкам організації та їх родинам.

Вітаємо святочним привітом Центральну Управу та членів складових організацій СУС.

Найкращі святочні побажання засилаємо всьому українському народові у світі та на рідних землях.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! **СЛАВІТЕ ЙОГО!**

Доця Е. Яндова

Перша всеканадійська українська жіноча організація

Союз Українок Канади, перша всеканадійська українська жіноча організація святкує цього року тридцятп'ятилітній ювілей свого існування. Зорганізовано Союз Українок Канади 26-го грудня, 1926 року в Саскатуні на першім жіночім з'їзді, який відбувся під час Загального Народнього З'їзду. Сьогодні ця велика організація об'єднує около чотири тисячі канадійських українок, згуртованих в поверх 130 відділах по всій Канаді. Це вже саме представляє велику жіночу зорганізовану культурну силу.

Свідоме, поступове та провідне українське жіноцтво згуртоване в нашій великій жіночій організації — Союзу Українок Канади має за собою великі народні заслуги так перед нашим старшим громадянством, як і перед сучасними та наступними поколіннями.

Союз Українок Канади був надзвичайно щасливим, що на протязі свого 35-літнього існування мав у своїм проводі так багато жінок ідейних, розумних, здібних та сильно працьовитих, які щиро й з великим запалом віддали найкращу частину свого життя, свою молодість і свою жертвенну безкорисну тяжку працю, щоб дати українському жіноцтву в Канаді відповідний провід, щоб сильно розбудувати та зміцнити наше організаційне, культурне життя для добра й піднесення української жінки-матері до вищих ідеалів і для збагачення українського релігійного та освітно-культурного життя взагалі.

Протягом 35 літ, Союз Українок Канади у своїй широкій освітно-культурній діяльности служив для добра свого народу, й світлом свого „Смолоскипа" освічував нашому українському жіноцтву дорогу культурно-громадської діяльности до кращої майбутности.

Союз Українок весь той час поширював між українським жіноцтвом освіту й національну свідомість; плекав і поширював рідну культуру, зберігав рідну мову, українські традиції й релігійні звичаї. А на полі літератури й мистецтва також вкладав свою творчу працю в народну скарбницю та взагалі завжди стояв на сторожі української культури та на службі українського народу.

Пройшли довгі роки щирої, невпинної й старанної праці, яка видала свої цінні, багаті плоди. А за той час виросло й виховалося нове

Доця Яндова
авторка статті, одна з оснувательок Союзу, бувша голова організації.

покоління, з якого свідоме молоде українське жіноцтво стало в ряди до помочі піонеркам — провідницям у провадженню і поширенню великої й корисної праці Союзу Українок Канади.

Та щоб це нове покоління, нове членство, яке прийшло вже на готову, започатковану і широко розвинену працю Союзу Українок Канади, могло краще зрозуміти та належно оцінити високі ідеали, великі труди та посвяту ініціяторок та перших організаторок, то в писанню історії Союзу Українок, мусимо подати дещо більше про початки заснування Союзу.

РОЛЯ ЖІНКИ - ПІОНЕРКИ НАШИХ ПОСЕЛЕНЦІВ ПЕРЕД ЗАСНОВАННЯМ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Цього року також припадає 70-ліття прибуття перших українських поселенців до Канади. Знаємо з переказів і записок, що українська жінка-піонерка вже від самого початку відограла важну ролю у розвитку українського життя в Канаді, не тільки в розбудові родинного та економічного й матеріяльного стану, але також в розбудові їхнього духового й культурного життя, бо вона зберігла наші народні й культурні цінности, які привезла з рідного краю.

На початках дуже важним виховним чин-

ником в розвитку й поступі нашого культурного й громадського життя було розумне домашне виховання підростаючих дітей у свідомім українськім національнім дусі, бо від того залежала наша освітно-культурна та організаційна добра будучність в Канаді. Наші перші піонерки-матері тим були на службі свого народу, що вони, як взірцеві матері віддалися всеціло обов'язкам своєї родини, зберігали свою рідну мову й культуру, виховували своїх дітей в українськім дусі, вщепили в них любов до свого рідного, а багато з них й дали своїм дітям нагоду здобути середню або вищу освіту.

Та вже десь від 1910 року, коли під впливом „Українського Голосу" і під проводом українських учителів-піонерів почало розвиватися українське культурне й громадське життя по наших більших осередках, то в цій розбудові культурно-громадського життя брали участь також і українські свідомі жінки враз із своїми чоловіками і дітьми.

А коли за ініціятивою патріотичного Студентського Кружка в Саскатуні, 1916 року скликано перший Народний З'їзд в Канаді, з наміром заснувати першу українську Бурсу для виховання студентів в українському дусі, то між 500 учасниками з'їзду було вже дуже поважне число свідомих жінок, які брали участь в тім з'їзді й сильно настоювали на тім, щоб в Інституті Петра Могили перебували і виховувалися не тільки хлопці, але й дівчата.

ІНСТИТУТ ПЕТРА МОГИЛИ ПІДГОТОВЛЯВ ПОЛЕ ДЛЯ НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Той славний Студентський Кружок, який пізніше названо Кружком „Каменярі" в честь славної поеми Івана Франка, під вмілим проводом і розумним вихованням наших ректорів, надзвичайно багато причинилися до національно-свідомого українського виховання й вишколення українських студентів і студенток на добрих організаторів і провідників нашого народу в Канаді. В нім вперше вони розвивали свої здібності й випробували свої сили в провадженні організації.

Протягом перших десяти літ з Інституту Петра Могили виходить сотки свідомих учителів і учительок та сотки професіоналістів, які в Інституті глибоко перейнявшись сильним патріотичним українським духом, української багатої культури та рухом українського визвольного змагання, відважно йдуть працювати поміж український народ в Канаді. Перше, вони освічують і освідомлюють його, а відтак організують драматичні клюби, світські, культурні й релігійні громади, а пізніше в кількох містах і околицях й жіночі товариства.

Національна свідомість і глибоке зрозуміння української освітної й визвольної справи так сильно розвивається й зростає між студентами й студентками в Інституті Петра Могили, що вже в 1923 році повстає в тім Інституті організація „Могилян", що вперше поставила перед наш народ сильний „клич": „Самостійність, Самопошана й Самодіяльність". До його заряду було вибрано аж дві жінки — студентки. Ця перша велика і духом сильна народна організація включала свідомих мужчин і жінок, і пізніше дала почин до заснування всеканадійської організації Союзу Українців Самостійників.

ЯК ПОВСТАВ СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

При Інституті, довший час перед тим існував дівочий ораторський Кружок, який сходився раз у тиждень для освітних цілей, і який ми по промові ректора Ю. Стечишина про Княгиню Раїну Могилянку перемінили в „Товариство Могилянок". Властиво це Товариство Могилянок, як й Кружок Каменярів дуже багато причинилися до поширення нашої освіти і світогляду та до приготовлення нас студенток на провідниць до культурної й організаційної праці.

Під вмілим дорадчим проводом Савелі Стечишин, Товариство Могилянок приготовляло концерти, представлення, дебати та устроювало вистави українських танків, українських вишивок і писанок. Вона це все пляново робила, щоб практично підготовити студенток до громадської праці і проводу по жіночих товариствах. В кожну студентку вона впоювала те, що українські жінки ждуть її помочі та проводу. Вона перша кинула кличі серед студенток-могилянок й учительок: організувати жіночі товариства. В той час почалася завзята праця до створення жіночих товариств. Це вже були певні кроки до створення Союзу Українок Канади.

В осени 1923 року за ініціятивою Савелі Стечишин й за помічним старанням нас пятьох старших студенток засновано перше жіноче товариство ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні. Це була перша спроба організаційної праці Могилянок і тим вони поклали першу цеголку в фундамент жіночої організації, бо це перше товариство в Канаді стало першим відділом Союзу Українок Канади в 1926 році. Не довго після того за ініціятивою і старанням свідомих студенток і учительок почали зростати жіночі то-

вариства по інших осередках в середній Канаді. Це ще дальше приготовляло поле для створення центральної жіночої організації.

Під впливом і проводм Савелі Стечишин, дружини ректора і Хариті Кононенко, яка в той час була настоятелькою над дівчатами в Інституті, передові Могилянки сильно захоплюються старокраєвим жіночим рухом і ще від початку 1924 року часто ведуть свої наради над справами про поширення жіночої організації в Канаді. Вони ще до того мали кількох сильних і здібних однодумців, як Марія Мадюк, Тетяна Кройтор та інші. А вже по займаючім викладі Хариті Кононенко про велику жіночу громадську працю Союзу Українок в Галичині й в Чехословаччині, родилося в багатьох Могилянок сильне бажання всіми силами допомогти нашим ініціяторкам створити такий Союз Українок в Канаді. Бо вже в той час між нами не раз говорилося про потребу такого жіночого Союзу, який об'єднав би всі існуючі жіночі товариства і дав їм провідну поміч в громадській праці. Захоплені цією справою студентки-могилянки і учительки, вивезли з Інституту, цю важну ідею з собою до дому у ріжні околиці між ширший загал. В такий спосіб справа про створення жіночої організації викликала ширше заінтересування. Це заохотило більше жінок поїхати на з'їзд.

Приїзд до Америки Ганни Келер-Чекаленко, делеґатки від Української Національної Жіночої Ради на Міжнародний Жіночий Конґрес у Вашінґтоні й заснування Союзу Українок Америки весною в 1925 році, ще сильніше й більше спонукало нас до завзятої підготовки створити організацію Союзу Українок Канади. Та ще більше виринула й показалася велика потреба на заснування жіночих товариств і об'єднання їх в централю, коли нам, членкам жіночого товариства в Саскатуні прийшлося взяти провід у збиранні фондів на подорож делеґатки з Рідного Краю до Америки.

В цій справі вели перед Харитя Кононенко, голова, і Савеля Стечишин, секретарка товариства. Вони писали заклики і статті до „Українського Голосу" та листи до всіх інших жіночих товариств, в справі фондів, а рівночасно піддавали думку, щоб запросити Анну Келер-Чикаленко до Канади й використати її побут в Америці для заснування Союзу Українок в Канаді. Помимо того, що цю велику ідею не вдалося перевести в життя, то сильний запал до створення жіночої організації не вгасав. Підготовча і інформаційна праця в тім напрямі завзято провадилася дальше. Наші Могилянки і учительки взяли собі за святий обовязок познайомити з тою важною ідеєю всіх передових українських громадянок по ріжних околицях.

І ось за порадою дружини ректора Савелі Стечишин й за впливом старших провідних Могилянок було перший раз дозволено включити жінку-бесідницю в програму Народного З'їзду. Й так покликано добр. Л. Слюзар виголосити промову на загальному народньому з'їзді в 1925 році, на тему: „Завдання жінки". Цей знаменитий виклад про важну участь жінки-матері у громадськім житті викликав велике зацікавлення до жіночого руху в Канаді.

Вже в липні й в серпні 1926 році часто відбуваються сходини й ведуться наради підготовчої праці для скликання першого жіночого з'їзду і створення Союзу Українок Канади. Восени того року повстав підготовчий комітет основательок: Савеля Стечишин, голова, Марія Мадюк, секретарка, Доця Яндова, Тетяна Кройтер і Марія Гринюк, членки комітету.

Той перший підготовчий Комітет ініціяторок заснування Союзу уплянував і уложив конкретні пляни скликання першого жіночого З'їзду і остаточно перевів ті намічені пляни в життя. Це була страшенно велика праця й відповідальність. Комітет мусів вибрати захоплюючі теми для промовців, запросити відповідних жінок-бесідниць на жіночий з'їзд, виробити плян програми для перепровадження з'їзду, та намітити головні ціли й завдання майбутнього Союзу для предложення їх на жіночім з'їзді.

До того Савеля Стечишин і Марія Мадюк писали заклики і статті до „Українського Голосу" в справі жіночого З'їзду і зорганізування Союзу Українок, і вели широку переписку з провідними жінками в ріжних околицях та з жіночими товариствами в справі вислання своїх делеґаток на З'їзд.

Той перший жіночий З'їзд, який відбувся 26 грудня, 1926 року в залі Інституту ім. Петра Могили увінчався великим успіхом, бо при участи 120 свідомих українських жінок зорганізовано СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ... Ось так молоде Товариство Могилянок при Інституті ім. П. Могили в Саскатуні стало угольним каменем Союзу Українок Канади, а його членки — учительки стали першими місіонарками в поширенні жіночих товариств по всій Канаді.

(4-го лист., 1961, Едмонтон)

Духова сила традиції

Ось знову наближається свято Різдва Христового. Різдво є не тільки великим церковним святом, але, мабуть, найбільшим святом родини, дому.

Це родинне свято український народ святкує близько тисячу літ, відколи прийняв християнство. Скільки за той час змінилось поколінь, які творили святкові форми, релігійні ритуали родини і передавали їх як набуту спадщину вироблених традицій новим поколінням.

Ця культурна спадщина, яку ми одержали від наших батьків є для нас дуже дорогоцінною, це є наше духове, релігійне надбання. І чи можемо ми в цих модерних часах зрікатися того великого надбання? Ні і ще раз ні! Ми, що шануємо і поважаємо себе, ніяк не можемо цього робити.

Живучи далеко поза межами України ми зустрілись з іншими формами і звичаєми, що існують в різних народів, які святкують Різдво по своєму звичаєві. Але це не значить, що ми маємо святкувати так як вони, чи переймати святкування від своїх сусідів. Звичаї наших сусідів є для них цінними, так само як наші для нас. Так розуміє силу традиції кожна культурна людина, так треба розуміти форму і вагу традиції українського Різдва, яке починаємо святкувати Святою Вечерою 6-го січня а Різдво 7-го січня.

З Різдвяних звичаїв велику і багату форму релігійних ритуалів виконуємо у Святий Вечір. І це має особливе значення та великий вплив на виховання дітей. Кожна українська мати повинна усвідомити собі, що її обовязком є створити в день Святого Вечора найбільш святковий настрій, щоб діти відчули ціле торжество Різдва, щоб ним одушевлялися та дорожили ним. Тепло родинного дому, осяяне любов'ю і щастям обличчя матері; ласкаве батькове слово, святочно прибраний дім, навіть запах своєрідних на той час страв — все це те, разом, що цементує родину в одно, скріплює родинне огнище на ціле життя. Не раз спомини з дитячих літ ведуть нас в Святий Вечір в дім наших родичів і все вони є радісними картинами пережитих в дитинстві казкових днів. Такі образи понесуть і наші діти в широкий світ і будуть горнутися думками до рідного дому, до народу, що створив чар різдвяних форм, релігійних ритуалів, що їх називаємо традиціями.

Але насамперед ми мусимо ствердити силу, яка криється в наших народніх звичаях; ми мисимо усвідомити собі той факт, що це виключно звичаї народу українського, звичаї, які вяжуться з його прадідівською вірою та його історією. Є це підвалини духового, національного життя, Є це душа народу.

В житті народу рідні традиції грають велику будівничу ролю, вони зберігають національну окремішність, на них зростає його національна культура.

Бережімо ж і шануймо свої традиції. І цього року будемо зустрічати Різдво Христове святим Вечором з Святою Вечерою. Приготовляймо свою родину до цього заздалегідь, затримуючи піст, готуючись до Святої Вечері. Дідух в кутку і сіно на столі, колач з свічкою серед стола, дванадцять пісних страв. Все це символізує і нагадує народження Ісуса Христа. До столу засідає родина з появою першої зірки на небі. Перед вечерою обовязково молитва, що її проводить батько, чи найстарший в родині, закінчуючи святочними привітаннями своєї родини. По вечері співаємо колядки. Сама коляда створює великий чар у нашій душі. Коляда духово зміцнює родину за святочним столом; вона має силу зєднувати і окремі родини в одну громаду, в один народ.

Всі ці почування зміцнюють родинні огнища, а в той самий час обєднують цілий український народ; обєднують минуле з теперішнім.

Подбаймо, щоб і з цим Різдвом Христовим, при помочі тих прекраснич рідних звичаїв ми зробили все те, що роблять інші культурні народи, а найголовніше — зберігати своє, а тим самим збережемо себе як українську спільноту, де єдиним серцем і єдиними устами скажемо:

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Софія Василишин

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
всім своїм приятелям, всьому членству Союзу Українок Канади, читачам „Променя" і всьому українському народові
Марія Музика,
Вегревил, Алберта.

Відбулась конференція редакторів етнічної преси в Оттаві

Заходами федерального уряду була скликана конференція редакторів етнічної преси, що відбулась в Оттаві в днях 4 і 5-го грудня 1961 р. в будинку парляменту.

Поверх 80 осіб репрезентували свої часописи як редактори або видавці.

Наради конференції попередила промова премієра Канади, дост. Дж. Діфенбейкера, в якій він підкреслив важливість преси, що має вплив на своїх читачів, творить публичну опінію та виховує добрих горожан Канади.

У своїй обширній 40-хвилинній промові премієр звернув увагу на ціль цієї конференції, якої головним завданням є подати якнайбільше точних інформацій про канадійське горожанство і тим самим заохотити тих, які ще не є горожанами Канади, щоб ними стали. В Канаді є багато людей, які не мають горожанських паперів і не є горожанами цієї країни, а особливо серед тих, які приїхали до Канади по другій світовій війні. Живучи тут, людина не може бути тільки стороннім глядачем, іміграном-чужинцем, вона повинна бути співжителем, співучасником життя у всіх його діянках і чутися вдома. А набуття горожанства є для добра самих жителів. Тому правительство робить всі можливі старання, щоб дати той привілей кожному мешканцеві Канади, який ще не є горожанином, стати ним.

Щоб набути горожанство, кожний аплікант мусить знати, бодай елементарно, мову цієї країни — англійську, або французьку, залежить в котрій частині Канади він замешкав.

Канада є демократична країна, в ній панує свобода слова, свобода віри, свобода людини. Про ціну свободи можуть сказати найбільше ті, які приїхали до Канади з під режиму комуністичного правління. І тому обовязком нас всіх є ту свободу захищати та стояти на сторожі її життя.

Конференцією керувала пані Елейн Фейркло — міністер горожанства і імміграції. Про пані Е. Фейркло, як одну з активних і визначних в політичнім життю Канади жінок ми вже писали в попередніх числах нашого журнала. В її руках спочиває ця важлива ділянка праці, якою вона вміло керує. Тому то головна відповідальність в цій конференції лежала в її руках.

У своїй промові вона подала статистику прибулих до Канади по останній війні імігрантів і який невеликий процент з них прийняв горожанство. Етнічна преса має доступ до своїх читачів в мові, яку вони розуміють і правительство числить на те, що преса може багато зробити і виробити поняття про важливість горожанської приналежности.

Елейн Фейркло міністер горожанства і імміграції

Були й інші доповіді по цій лінії, як прим. суддів, що сповняють акт вручення горожанства й які проблеми вони зустрічають. В програму входили питання й дискусії. Учасники ставили певні питання, або висловлювали свої погляди на певні проблеми у набутті горожанства.

Одною з головних причин, чому деякі аплікації на горожанські папери відпадають, або взагалі не зголошуються є брак знання мови. Особливі труднощі мають жінки де є малі діти; вони через родинні обовязки не мають стичности з англомовними горожанами ані не можуть вчащати на курси англійської мови. Для таких правительство зарядило серію лекцій через телевізію, які тепер відбуваються та видало відповідні підручники.

Світлина з конференції представників етнічної преси в Оттаві — українська група з міністрами: Елейн Фейркло посередині і Мих. Стар по її правій стороні: Зліва направо в першім ряді: Н. Когуська, редакторка „Промінь", Стефанія Бубнюк, редакторка „Жіночий Світ", далі по лівій стороні міністра Фейркло др. о. С. В. Савчук, („Вістник"), І. Г. Сирник, редактор „Українського Голосу" і пані Ґ. Гикава.

Крім вичерпуючих інформацій про горожанство учасники конференції заслухали ряд доповідей з ріжних федеральних департаментів, як: національна оборона, транспорт, рільництво, ветерани, департамент праці, податки, митний уряд, бюро статистики, дрібні підприємці, суспільна опіка, департамент здоровя, департамент пошти.

Ці інформативні доповіді давали деякі міністри самі або урядники певного міністерства. А на закінчення кожний учасник одержав течку видрукованих цих матеріяів в книжках і брошурах.

Крім ділових сесій учасники конференції мали приємність бути й на гостинних прийняттях — першого дня гостила всіх багатою вечерою в Шато Лоріє готелі міністер Е. Фейркло. На другий день у вівторок приймали обідом у своїм домі учасників конференції п. і пані Алліcтер Ґроссар, крайовий директор прогресивно-консервативної партії.

Імпозантне прийняття відбулось вечером в домі-резиденції генерал-губернатора Канади, де генерал-губернатор Дж. Ваніє і пані Ваніє формально вітали кожного учасника а по цім відбулась коротка гостина, що закінчуваал цю дводенну цікву конференцію.

Цікаво відмітити, що з 80 представників етнічної преси було лише 6 жінок — 4 з них редакторки — одна чешка, одна ісляндка і 3 українки: Стефанія Бубнюк — редакторка „Жіночого світу" і Н. Когуська — редакторка „Променя".

Найбільшою групою між учасниками конференції була українська група.

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ
в Саскатуні
при Прав. Церкві Святого Духа
з нагоди 35-літнього Ювілею
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
складає
сердечний привіт і бажає високих досягнень та світлих успіхів у всякій дальшій праці Союзу.
ЗА ЗАРЯД ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА:
РОЗИНА ДРАҐАН, голова
ЛІДІЯ БОДНАРЧУК, секр.

Могилянки

Світлина членок товариства „Могилянки" на 1961-62 рік.

Перший ряд направо: Катря Гаргара — секретарка, Емілія Семко — заст. голови, добр. Софія Сенишин — почесна голова, пані Марія Бурак — настоятелька дівчат, Діяна Снятинська — голова.

Другий ряд: Елин Гавриш, Діяна Спасюк — соціяльна референтка, Верджінія Скварчук — касієрка, Оля Данчура.

Третій ряд: Маріянна Крипякевич, Савеля Котик, Олеся Кіндрачук, Джуді Пилипів, Іванна Іванишин.

При Інституті ім. П. Могили в Саскатуні є товариство „Могилянки", в якім дівчата, що перебувають в Інституті, дістають підготовлення до праці на народнім і громадськім полі. Головним завданням товариства є виховати провідниць, які по закінченні своїх студій, могли б обняти провід на місцях у своїх організаціях. Тут, в цім товаристві, студентки мають нагоду спільно вчитися українського мистецтва, як вишивання ріжними стібами та писання писанок. Мають змогу вчитися дещо про українську культуру та традиції. І не менше важливим є те, що вони привчаються перепроваджувати свої збори в українській мові. Щороку до Інституту приходять нові дівчата, які мають нагоду ближче познайомитися між собою та спільно працювати в своїм товаристві.

„Могилянки" також беруть повну участь в загальному житті Інституту. Вони належать до студентського кружка „Каменярі" до якого належать усі питомці Інституту, і студенти і студентки. Беруть участь у дискусіях та дебатах разом з хлопцями. Вчаться українських танків, співу народних і церковних пісень, відвідують кляси українознавства, релігії та історії. Також беруть участь у представленнях.

Кожного року „Могилянки" переводять ріжні функції, а фінансові прибутки вживають на користь Інституту або наших організацій. Можна тут згадати, що за минулих кілька років вони дещо жертвували на Музей Союзу Українок Канади, перші зложили жертву в сумі $200.00 на будову нового приміщення Інституту Могили, купили фортепіяно для Інституту та умеблювали вітальню для студентів. Це лише кілька прикладів як товариство росподілює свої фінанси.

Найголовнішою соціяльною функцією щороку є забава „Сердець" що відбувається в місяці лютім. На цій забаві „Могилянки" мають розігравку на якусь українську вишивку. Вони наперед вибирають три кандидатки на королеву „Сердець", і котра продасть найбільше біле-

тів, та є вибрана королевою. Щоб помогти кружкові, всі дівчата виявляють свою щирість в компетиції, з якої фінансовий прихід є поважний.

Дуже важливим є те, що саме переведення цих функцій дає дівчатам підготовку до суспільного життя. Вони вчаться працювати разом. Співпраця й організованість є конечні в громадському житті. Дуже важливим — уміти жити і працювати з людьми.

Товариство „Могилянки" існує вже майже сорок років. Воно зорганізувалося ще в 1923 році, і до нього тоді належали, так як і тепер, усі питомки Інституту. Сама назва товариства пішла від імені княгині Раїни Могилянки, яка в часі існування Могилянської Академії в Києві віддала багато свого маєтку на школи та манастирі, щоб скріплювати та захищати українську культуру.

І в цьому році „Могилянки" вже розпочали свою працю. Відбули два соціяльні вечорки спільно з Каменярами, на яких мали нагоду ближче познайомитися одні з другими. Курс вишиття вже почався і відбувається раз на тиждень в Інституті. Цей курс влаштовано спільно з місцевими сумківками і жіночим товариством. Інструкторками є членки жіночого товариства, що не шкодують часу й радо приходять і навчають дівчат і молодих жінок української вишивки. Після закінчення цього проєкту почнеться курс писання писанок. Сподіваємося, що і на цім курсі буде гарне число заінтересованих.

Ось таку працю провадить товариство „Могилянки" в Інституті. Поза свої шкільні студії, у дівчат усе знайдеться трохи вільного часу, так, що вони можуть брати участь у всіх виявах інститутського життя. Треба тільки, щоб хтось доглянув того й заохотив їх до корисної праці. Спільними силами можна багато доброго зробити.

Софія Сенишин

ІНСТИТУТ ІМ. П. МОГИЛИ в САСКАТУНІ,

з усією щирістю якнайтепліше вітає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ,

цю славну заслужену жіночу організацію,

З НАГОДИ ЇХ 35-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ.

Бажаємо усім діячам цієї жіночої організації кріпкого здоровя, ще більшої наполегливости, витривалости й багато, багато успіхів у дальшій народній праці.

Дирекція Інституту ім. П. Могили.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

та

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

бажає

членству й прихильникам складових організацій СУС, проводові центральних управ та управ відділів складових організацій СУС: Товариства Українців Самостійників, Союзу Українських Народних Домі, Союзу Укрїнок Канади, Союзу Української Молоді Канади, Інститутів: ім. П. Могили, Св. Івана та Св. Володимира.

Високопреосвященнішому Митрополиті ІЛАРІОНОВІ, Високопреосвященнішому Архиепископові МИХАЇЛОВІ, Преосвященнішому Єпископові АНДРІЄВІ, Світлій Консисторії УГПЦ, Колегії Св. Андрія. Духовенству й Монашеству і вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Редакціям і працівникам: „Українського Голосу", „Вістника", „Проміня" та всьому українському народові.

ЦЕНТРАЛЯ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ:

Др. Л. Г. ФАРИНА — голова Інж. К. ТЕЛИЧКО — генеральний секретар

Катря Гриневичева

Оборона

Вдовець паламар сновигав в сутінках по курній хаті, вбогій, як ясла Господні, — нічо його рук не бралося. Челюсти вже давно почорніли, й святці понасуплювалися, гей у гніву. Зачіпав на ходу ба це, ба те, й тручав зубами люльку, пустісіньку. Давно вже він нежурниці ні в рот, дідьчого сінця й на перехід, та стілько літ привик за думками ганяти люльку з одного кута губ у другий, то й ганяє.

Гу, як старе серце хололо від неспокою! Стріли, що ще передучора сурмили гей хрусталь величним дзвоном, сьогодні зовсім помітно засунулися кудись в глиб сусідних сіл. Це вбитим клином, який з найбільшим трудом силувався викинути зі себе. Всі майже стрільна падали без хісна замість у ворожі окопи, на глухі засніжені поля осторонь. Чужого ж війська в селі, от, добра жменя...

Клонилося полегки під святий вечір, та кому там хотілося мягеньку кутю медом солодити! Кожна хата стала стійкою голубого ворога.

Паламара томила нетерплячка. Від кожного гарматного вистрілу з того боку, що проносився мов на потемки, він стулювався з жури, от як мушка. Чим далі почуття ставало нестерпне і старий добряга кинувся шукати своїх робітних причандалів, засвітив закоптілий каганчик з дротяним ушком, застромив з міцю полупану крисаню на голову, цілу у срібних качільцях, блимнув одним оком у вікно, чи який гадючий бахур підіймає на сміх його, паламаря, а тоді випорпав з під череса здоровенні окуляри власної роботи, кожне скелко, як воляче око, в пів обличчя, й деліктно почіпив їх собі на ніс.

Або ж не можна забути все на світі за любою роботою?

Він причикнув на висовганому ослінцеві з косими ніжками, поклав на коліна липову дощечку, а тоді послинив лабатий, тригранчастий олівець і під творчий блеск очий, як із барвінку, став виводити смілу лінію, обкрутом. Це мала бути гілька винної лози, що він її опісля напише ножиком для дверцят церковного кіота.

Видовбав декілька ягід, купкою, ні, не йшло. Під руку попала кукла, в дрібоцьких кучерях та ще без рук, що в нього вимолила її школярка Гафійка, — прибив якийсь там один цвяшок і слухав.

Високий зойк сфуркотів над хатою, націлений у стійку ворога, та через добру хвилину розсипався пекельним гуком на далекій громадській толоці.

Паламар встав, зі стогоном почухав потилицю і сховав окуляри в калитку. Хотів згасити посвіту, та пригадав щось. Кіт терся об його ноги, зі стайні знову, на другій половині хати, жалібно заревла корова. Виняв з челюстей мисчину з пирогами, завів із котом милосердну розмову, взяв на коліна гладити:

— Ай, Турчик, бідненький... Хто бив мого Турчика, хто?

У кота на очах слези, він мнявся з лапки на лапку.

— Піду я поміж люди, чогось мені банно... Харчуй, Турчик, на здоровля.

Кіт сягав делікатно, підбиркував пиріг у воздусі, а тоді уплітав щосил. Потягнувся й за останнім, та ґазда цей пиріг із жарту — окреме.

Поправився Турчик на сідалі, облизався — не бере...

А паламар вже у стайні, приляг грудьми до теплої живини, сміявся ніби дитина від ґаздівського вдовілля, забуття:

— Багре, сарако, бабище... Дам кулеші Багруни, почіхаю... І ти тут, Ласійку, й ти тут? Соли хочеш, а? Ой Боже, Ласійку, ой Боже...

Обіймав ще раз і ще раз маму і сина, підсунув сінця, дав теплої водиці у відро, а тоді обезпечив хату засовом.

Вийшов, подумав стару думу наворотницю:

— Ой, треба відай синові, аби здоров вернув, містечко оставляти. Бо якся не придає сире і'д сухому, так не придаєся старе д' молодому. Зроблю собі будку під лісом, абим тілько дзьобав.

Рявкнуло, мабуть на Поповій обочі, то паламар люто скривився:

— Чужаки окопалися під цвинтарем, батерія коло млина, їхня команда на лісничівці, а ті боками! А, Госпідку, воля Твоя!

Нараз він кинувся мов від лискавки, з далеким осміхом.

— І справді, піду сам туди, піду сам...

Поплівся з порога, ніби з п'яна, а тут груша налетіла на нього гиллями у сто прутів. Станув під нею, зрадів, що підбілено, тепло, похвалив годовальницю ласкавими словами:

— Де-де другу таку найти, як ти, грушеч-

ко? У три роди твоя благодать добрим людям на вдивовижу: й цукрянки й зеленюшки, а баклажки аж на землю лягають літком від мякоти, від паху! На добраніч, грушечко, йду!

Минув пасіку, пристанув під крівлею, згадав, як літком рій на шию йому сів і як тоді обтрусив його в улій любовно, помаленьки.

Не оглянувся вже на хату, ні, ще-ще зачорнів хвилинку дві над спільним перелазом, а там пірнув проміж смереки до разу.

Ранним ранком село вмлівало, — голосьба шепотом, як вітер у верболозах:

— Паламаря голуба стежа у лісі накрила... Чи не на той бік ходив, сирота, до наших?

Вели його незагодя, у розпанахому сардаці, з голими, старими грудьми: знак що не обійшлося без боротьби. Праворуч, ліворуч по двох жовнірів з крісами на поготіві, за ними повагом, ще юнак, з русим налетом на обличчю.

Сніг скрипів, ніби співав, із-за лісу визирнуло червоне сонце. Засіяла церковця на висотах, ніби вінок понад тиху річку.

А паламар простував плече, здавна похиле, здоровив декого з людей. Перед церквою зупинився на мить і з чуттям зняв крисаню, та забув її вдягнути назад, бо від Боженюччиної хати, як білка, скакала йому навперейми чорнюха школярка, шестиліток...

Але вони йшли гостро, і дівчинка допала їх аж під читальнею, де станули розсипом, поки юнак судорожно скручував папіроску, задихана, з темним огнем в очах, вона рванула раз і другий полою голубого старшинського плаща й прокричала дзвінко понад хати й дорогу:

— Не руш діда, мій дід!

Старшина навиклий до таких подій, майже рівнодушно стряс її з розкішного одіння, та вона висіла ось знову у його рукава з золотими гудзиками і в ярій ненависти, що пружила мале тіло до скоку, підлітала в слід йому, як хиже полумя біжить по чатині.

— Тьфу, чортове відроддя! — пробурмотів чужинець і спостеріг із нагла, що за десять літ тим бровам, двигненим болюче над очима можна б було дещо простити, а трагічний стиск зубів, сяйливих, як алябастер, міг стати колись привабою одної, другої хвилини.

Його розсмішила до певної міри шарпанина з сільським дівчуком, і він найшов мимолетну приємність у дикому жарті, як колись у дратуванню іншими.

— Пощо тобі діда? Або ж ти — відданиця? — і відмахнувся обома руками з твердим сміхом насильника, вона ж заплелася, як омела, довкола ворожого рамени й майже у повітрі поспівала за цими кроками, що мали на меті жбурнути нею геть.

— Не смій чіпати діда, не смій! — кричала до одуру, — куклу ж мені він струже!

Голубий мав досить ігри, — він цвяхнув раменем ще раз і дівчур упав у скирту снігу, як у гріб.

Її ворогові стало тепер стидно: було глупо глядіти, як воно карабкається там на верх, задихане, гей те вовченя у корчах-гаджуґах, вбоге, пелехатеньке...

— Ай, яка з тебе злюка! — пробував по християнськи, коли видів, що не зможе від неї обігнатися. — Вмієш може кусати?

І з наругою простягнув свій вказний палець.

Глянула бистро, у пориві нечуваної відваги потягнулася до цього пальця, — і вкусила його з омерзінням.

Побагровів, глипнув по людях та встромив руки в кишені, свідомий цього, що зі своєї величности виронив цінну одробину.

— Що ж би ти дала мені за цього діда, а? — холоднокровно торгувався далі, а сам дав знак мужні.

— Ніщо, ніщо! — затупотіла з силою, а розірвані пацьорки посипалися з її шиї до ніг паламара.

— Ну, то назови мене бодай яким гарним словом, згода?

— Ти, зайдо! — зашипіла крізь зуби і впялила у нього очі, ошалілі з погорди.

Йому підкотилося до горла щось невимовно гірке, чого не сила проковтнути і він зрозумів нагло, що є сторожем законів, які на цій землі не мають примінення. З острахом почув тепер, що це чорнооке вовча сильніше за нього і що йому властиво не залежить ні трохи на смертній кулі у чиєсь серце.

Це було неправдоподібне відкриття для нього самого, й він зясував з трудом, що рятує тепер одну тільки власну повагу.

Йому стало мало що не весело від збентеження, то ж спробував у поразці виявити з себе побідника!

— Бери свого діда, бери! І так він землею дише, який там із нього пожиток!

— Обернись! Ходом — руш! — скомандував облегчено.

І силоміць трутив дитя на груди паламара, що хрестився широко.

Погнали обоє снігами, у долину, — здавалося, що він несе її, а це вона додавала йому сил.

Дмитро Міщенко

СІВЕРЯНИ

РОМАН

I.
Лови соколині

Пишна ватага комонників[1] вибралися, нарешті, з густого плетива прадавнього лісу й зупинилися перед порослою високими травами поляною. Баскі коні не встоять на місці. Вигуляні на приградських пасовиськах, нетерпляче пориваються вперед і, стримувані, стають цапки.

Комонники не звертають на те уваги — вони шукають очима звірину стезю, що вела їх досі через густі і прохолодні нетрі в лісових яругах, не губилася поміж вивернутих негодою і густо сплетених повзучими травамии кореницъ, поміж струхлявілих за віки ломів лісових, навалених посполу врівень із черевом струнκого огира, а підійшла до поляни — зникла під високими травами.

Попереду ватаги — княжна. Це її умисел — поїхати на лови до Лебединого озера. Не злякали завзяту дівчину ні хащі лісові, ні путі через них, ніким, напевне, ще не знані. Почула від гудців про таємниче озеро на лівім березі Десни — і мусили ловчі потурати її примхам, вести через незаймані ліси до затишного пристанища зграй лебедених. Бо вона — княжна, їй не личить перечити. Та й хто міг перечити! Щира серцем і красна на вроду, княжна схиляла до себе не тільки ключника, який очолював ловчий наряд, їй потурав сам князь, за неї ладен був піти на смерть кожен дружинник, будь він отрок чи навіть муж.

Княжна — гордість і слава Чернігова. Краса її відома не тільки в окольних градах, про неї знають за межами землі Сіверянської. Не один гонець скакав з чужих країв до Чернігова, не один князь схиляв свою горду голову перед їхньою куницею, красною дівицею. Але Чорна лишалася невблаганною: вона і слухати не хотіла про заміжжя — тікала в ліси довколишні, діяла лови по всіх і знаних, і незнаних людям кутках Сіверянщини — здебільшого на коні, а то й на ладях. Знали її і верхів'я Десни широкої, і таємничі береги Снові, а надто Стрижня та Білоуса... Ніде правди діти: любила княжна ходити з дівчатами й по квіти лугові, бувала в свята серед молоді градської й околишньої, та над усе ставила все-таки лови. Звір чи дичина траплялись на путі — нічого не минали її стріли. Навіть на тура поривалася із списом.

Дивились ловчі на ті валечні поривання і диву давалися. Ох, не донька мала родитися в той день у князя Чорного — син повинен був з'явитися на світ. І витязь. Хоробрий витязь!

Он вона сидить у сідлі, мов справжній муж, міцно, впевнено. Легенька япончиця з тонкої дорогоцінної багряниці ховає від цікавого ока перетятий поясом тоненький стан, вузькі й похилі, як для мужа, рамена, а встромлені в златі стремена сап'янці, напівприкриті широкими шароварами, такими зручними для верхової їзди. Навіть калансуа — і та не виділяє її серед ловчих, бо соболиний околиш має кожен знатний вогнищанин, а висока, шликом спадаюча назад тулья ховає під блакитним покровом пишні дівочі коси.

Проте зблизька усяк пізнає в ній дівчину: прекрасна, як рожа, струнка, як сосна в лісах Сіверянщини... Кінь грає під нею, а княжна стримує його за повід і чекає на гінців, посланих шукати загублену стезю.

— Ну як там? — питає в переднього, що наближався до ватаги. — Знайшли стезю жадану?

— Ні, княжно, — відповідає гонець. — Нема. Занадто давні ті сліди, травою буйною, напевно, поросли.

Дівчина замислюється.

— То що ж робити? — питає в ловчих.

— Мені здається, треба брать ошуюю, — порадив один. — Отак, понад лісом. Гляди, й натрапим на стезю.

Княжна вагається. Довго оглядає поляну, зрештою киває головою: згода. Але не встигла обернути коня, як над лісом розлігся крик ловчого:

— Лебеді, княжно!

Ліворуч, з-за темного й густого соснового лісу, справді летіли два білосніжні лебеді.

Дівчина міряє очима відстань, прикидає щось у думках. Потім торкає огира острогами і попускає повід. Кінь з місця зривається в галоп, стрілою летить понад лісом, навперейми лебедям. Багряна япончиця лопотить позаду, ось-ось, здається, зірветься або потягне за со-

[1] Вершників

бою припалого до гриви комонника. А сокіл уп'явся княжні в рамено, силкується утриматись, не піддатися вітрові.

Але силкування це триває недовго: княжна осаджує незабаром коня, бере сокола в руки і, вказавши на лебедів, пускає в повітря.

Лебеді побачили свого ворога, повернули ліворуч. Проте втекти їм, видно, не судилося: сокіл все помітніше й помітніше зближався з приреченими жертвами, все вище й вище здіймався в небо.

Ловчі не ждали, чим кінчиться погоня. Вони захопились уже ловами, їх несила було стримати — кожен хотів бути попереду, кожному жадалось підібрати здобич першим. А надто княжні. Її буйногривий, степової породи кінь, мов вихор той, нісся по галявині, підминаючи під себе трави, легко і звично пересягаючи через кістяки подоланих у поєдинках звірів. Він розумів свою господиню: раз дала йому волю, підбадьорює вигуками, значить, не можна лишатись позаду.

І огир летить, має на вітрі розкішною гривою, всіма силами рветься назустріч відкритому простору.

Попереду — лісова річка. Княжна попускає поводи — і кінь, мов блискавка, злітає в повітря, одним махом бере нешироκий потік.

А сокіл піднісся тим часом над переслідуваними птахами й опукою кинувся на одного з спарованих лебедів. Удар, видно, був невдалим: лебідь відстав, проте й не впав на землю — летів слідом за своїм ладом.

Ще заліт — і ще удар. А лебідь летить. Відстає, а всетаки летить.

За третім разом сокіл сідає на пораненого птаха і падає невдовзі разом із жертвою.

Поляна звужується, сходиться в горловину. Пси перші кидаються туди, ведуть за собою ловчих. А княжну лякає це: у лісі важче буде знайти здобич, а то й зовсім не знайдеш. Але побоювання, виявилось, були даремними: ватага виїхала незабаром із лісу і опинилася на широкому пасовиську. Неподалік паслися косяки коней, і на узліссі, де кружляв сокіл, стояли якісь люди.

Чорна перша осадила біля них коня, весела і сяюча, зіскочила на землю.

— Дівчиську надто весело, я бачу, — недобре подивився на неї один з тих, що стояли біля лебедя, суворий і літній уже муж. — Радіє над забитим птахом. А чи не думає вона, що на світі, крім соколів, є ще й шуліки, які можуть зупинити і її веселий плин життя?

Княжна розгубилася і не наважилась підібрати розпластаного на землі лебедя. Стояла присоромлена і від того ще миліша на виду. Певне, так і не знайшла б, що сказати на ту мудру й тривожну пересторогу, коли б не нагодилися вогнищани із ловчого наряду.

— Ти хто? — накинувся ключник на незнайомого мужа, збагнувши, що той докоряв чимсь княжні.

Незнайомець зробився ще суворішим і навіть грізним.

— Я Осмомисл, коли це щось тобі говорить.

— Аякже, — єхидно посміхнувся ключник, — пізнаю княжого оземственця і... конюшого у сих забутих Богом і людьми лісах.

— А я — гончого пса, — в тон йому відповів і муж.

— Що?!

Ключник приострожив коня і, здибивши його, наставив списа. Але дівчина встигла стати між ним і конюшим.

— Не смій, Амбале! — крикнула суворо. — Конюший правду каже: в сих ловах глузду мало. Вели вертатися усім до вогнища, в Чернігів.

Амбал засопів зозла, але скоритися скорився: ловчі ліниво розвернули услід за ним коней і мовчки рушили в зворотну путь. Навіть лебедя не взяли з собою.

Коли ватага віддалилась на відстань людського голосу, до конюшого підійшов вродливий молодець, єдиний свідок недавньої сутички з ключником.

— Хто се? — запитав він, кивнувши в бік тих, що від'їжджали.

— Один з приблуд, що труться коло князя, — хмуро відповів Осмомисл. — В Хозарії набив на злодіяннях руку, тепер сюди утік і хитрістю та злочинами до терема торує путь. Лихий, як звір, а надто з слов'янином.

Якусь мить тривала напружена тиша.

— Я, батьку, не про нього хотів вас запитати. — Парубок почервонів, проте набрався все-таки сміливості висловитись до кінця. — Дівчина ота — хто вона?

— Дівчина? — конюший обернувся на синів голос і довго дивився йому в вічі, так ніби питання те було незрозумілим. — Хіба не бачиш: княжна.

І, певний, що відповідь ця переконала сина, мовчки сів у сідло, ступою поїхав на пасовисько.

А син стояв на тому ж місці і довго дивився услід княжні, аж поки пурпурова япончиця

її не сховалася за густими деревами лісу.

Обернувся, щоб іти до коня, й натрапив на забитого птаха. „Лебедиця", — подумав молодець, витягши з-під крила її подзьобану голову. Поклав перегодя на траву, поправив крила і замислився.

Яка вона чиста, незрівнянно прекрасна, ця ніжна лебедиця. Немов жива. І крила розпростерті. Ось-ось махне, здається, ними й злетить у небо... Але дарма. Не бачити вже їй ясної високості. Для неї скінчилось життя.

Гай-гай, та ще й зелений. Виходить, і там, у небі, спокою вже нема. Одним — забава, іншим — смерть.

II.

Князь і думи княжі

З високого наддеснянського валу видно, як стеляться долом дрімучі ліси. Чорні, безкраї, ідуть і йдуть у далечінь, до самого небосхилу. Немов зумисне обступили Чернігів. Лише на сході та південному заході розтинає їх красуня Десна. Обрамлена густими, звисаючими над самим берегом деревами, котить вона свої могутні хвилі повз вал наддеснянський, широка, повноводна, і ген аж за валом повертає до берегів Славутича-Дніпра.

Дві голубі путі — два виходи з Чернігова, з Сіверянщини. Дивиться на них князь Чорний із свого терема над валом і думу думає, важку і непосильну думу. Досі сіверяни знали лише одну путь: уверх по течії, через курський волок — до Дону широкого. А там — або наниз, до берегів Сурозького моря і далі — в Тмутаракань, або вгору, до Білої Вежі, надійного пристанища й острогу сіверян. Звідти ватаги їхні перетягали човни волоком і йшли через Ітиль у море, до персів та арабів.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА
ЗІСЛАННЯ СВ. ДУХА В САСКАТУНІ

з нагоди 35-ліття

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

складає

сердечни привіт і бажає високих досягнень та світлих успіхів у всякій дальшій праці Союзу.

ЗА ЗАРЯД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВ. ГРОМАДИ:

ІВАН ГЛУХАНЮК, голова

ВАСИЛЬ ВАСИЛЬЦІВ, кор. секретар

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
Щасливого НОВОГО РОКУ
бажає
всім своїм клієнтам, приятелям і всьому українському громадянству

ПЕТРО КРЕПЯКЕВИЧ

STANDARD INVESTMENT CO.
416 Main St., 725 McIntyre Blg.
WINNIPEG
Phone WN 2-3892

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
ВСІМ ЧЛЕНАМ, ПРИХИЛЬНИКАМ І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ В УКРАЇНІ Й У СВІТІ

Ощадна Кредитова Спілка „Карпатія"

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ І КОРИСТАЙТЕ З НАШИХ УСЛУГ.

CARPATHIA CREDIT UNION SOCIETY LIMITED

862 Main St. **WINNIPEG 4, MAN.** **Phone JU 6-1223**

ВАЖНІШІ ДАТИ З ІСТОРІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ЗА РОКАМИ

(Продовження)

Союз робить старання видати кольорові взори з музею Союзу через книгарню П. Ткачука.

Приготовляє коротку історію організації і поміщує в календарі „Українського Голосу" з р. 1942.

Союз підносить справу створення Комітету Українок Канади.

Виїзд представниці Союзу в особі Г. Романчич на конференцію „Ди Аасошіейтед Кантрі Вимен оф да Ворлд" на бажання правительства і промова на ній нашої делеґатки.

1942

Участь у світовій виставі „Вименс Інтернашіонал Експозишен ов Артс енд Індустріс" в Нью Йорку через висилку речей на виставу.

Інформативна промова про народне мистецтво Р. Драган в англійській мові на виставці Гом Мейкерс Клаб в Саскатуні.

Голова Союзу А. Рурик в об'їздці з відчитом на тему „Участь українців у воєнних змаганнях Канади" та відвідує ряд урядових установ в Оттаві.

На конференції, під управою Департаменту Державної Оборони в Оттаві їздила на запрошення уряду голова А. Рурик і відвідала школу Жіночої Секції Канадійської Армії в Сейнт енд да Бевлю в Квебеку.

1943

Осідок центральної установи Союзу перенесено до Вінніпеґу.

Випродаж вишивок з проєкту на воєнні потреби Канади в м. Вінніпеґ, Торонто, Монтреал.

Джин Гайндс виголішує промову про Союз Українок Канади на радіостанції — через СБС.

Д. Яндова опрацьовує для Союзу плян „Виховання дітей і проєкт заснування при т-вах „Комітету Матерів".

Участь Союзу в першім Всеканадійськім Конгресі Українців і реферат на конгресі на тему „Жінка в житті народу" — Н. Когуська.

Союз входить в членство Комітету Міжнародніх Взаємин в Оттаві.

Розпочато офіціяльні відвідини відділів головою для скріплення організації.

Конвенція Комітету Міжнародніх Взаємин в Монтреалі в якій Союз бере участь через своїх представниць.

1944

Союз разом з іншими дом. жін. організаціями створює Комітет Українок Канади.

Заряджує по відділах в Саскачевані виклади домашного господарства через Екстеншон Департамент при Саскачеванськім університеті. Лекторкою Савеля Стечишин.

Оснування філії Музею Союзу в Торонті і Едмонтоні.

Перевидано книжку „Наші визначні жінки" С. Русової і поширено по відділах.

1945

Праця для українських воєнних збігців в Европі — висилка посилок, одежі, листування, поміч дітям, садочкам.

Для Музею Союзу дарує українську хату в мініятюрі Петро Зварич.

Союз опікується Ольгою Петлюровою в Безанкорті, Франція — подаючи їй фінансову поміч.

1946

Конференція міжнароднього характеру в Нью Йорку і висилка делеґаток Союзу. Делеґатками Союзу — Доця Гуцуляк і Ганка Романчич. На цій конференції Ганка Романчич виголошує доповідь „Економічні перешкоди у світовому замирені".

Відділи Союзу умебльовують кімнати в Колеґії св. Андрея.

Союз звертається до уряду Канади дати дозвіл на приїзд до Канади українським воєнним збігцям.

Участь українок в 2-ім Конгресі Українців Канади, доповідь на конгресі представниці Союзу.

1947

Праця над побільшенням організації, скріпленням її та продовження дальшої попередньої діяльности у всіх її ділянках.

Видає книжку „На сторожі культури".

Ювілей 20-ліття організації. В Саскатуні відбувається ювілейний самостійницький з'їзд Союзу Українок Канади.

Конгрес Міжнародної Жіночої Ради у Філадельфії. В складі делеґаток Канадійської Національної Жіночої Ради є Ганка Романчич, членка Союзу Українок Канади.

Союз уводить і призначує стипендії для студентів в наших Інститутах та Колеґії св. Андрея у Вінніпеґу.

Відкриття Колеґії св. Андрея у Вінніпеґу і пожертви відділів Союзу на неї.

Улаштовано свято жалібних академій — Олени Теліги, Хариті Кононенко і Людмили Старицько Черняхівської.

Союз перевівши дворічну кампанію на фонд Дівочого Інституту при Колеґії св. Андрея передає зібрані по своїх відділах —9,469.01 на цю ціль.

1948

Великий проєкт вишиття по відділах і вистави з нього на з'їздах.

Голова Союзу О. Войценко бере участь в Світовім Конгресі Українського Жіноцтва у Філадельфії, репрезентуючи Союз.

1949

Праця для воєнних збігців та широка організаційна діяльність внутрі.

1950

Союз видає „Мистецькі скарби українських вишивок" — пера Савелі Стечишин.

Зорганізовано мандрівну колєкцію взорів для випозичання.

У Вінніпеґу створено філію музею Союзу Українок у Вінніпеґу.

Підготовча праця до ювілею 25-ліття Союзу Українок Канади.

1951

Ювілейний З'їзд Союзу у Вінніпеґу.

Видання „Три Сильветки" — праця Л. Білецького.

Видання „Чверть століття на громадській ниві" — історію Союзу Українок Канади.

Опрацьовано емблем Союзу — смолоскип і заряджено по відділах вручення його членству з відповідною програмою.

Організація як така святкувала 25-ліття Союзу по всіх своїх відділах. Ці події доведено лише до половини 1951 року. Докінчення за останнє десятиліття буде подане пізніше.

ВСЕКАНАДІЙСЬКА КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕҐУ

На Свят-Вечір, 6-го січня, 1962, слухаймо Різдвяного Слова Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона і Колядок Катедрального Хору під управою п. Володимира Богоноса через радіо, як подано понище:

British Columbia			
Vancouver	CKLG	(730)	8.45 P.M.
Alberta			
Calgary	CFCN	(1060)	7.30 P.M.
Edmonton	CFRN	(1260)	6.45 P.M.
Camrose	CFCW	(790)	8.15 P.M.
Peace River	CKYL	(630)	7.30 P.M.
Saskatchewan			
Saskatoon	CFQC	(600)	8.30 P.M.
Prince Albert	CKBI	(900)	8.30 P.M.
Yorkton	CJGX	(940)	7.30 P.M.
Manitoba			
Winnipeg	CKY	(580)	8.40 P.M.
Dauphin	CKDM	(730)	7.05 P.M.
Flin Flon	CFAR	(590)	7.15 P.M.
Altona	CFAM	(1290)	8.45 P.M.
Ontario			
Fort Frances	CFOB	(800)	7.10 P.M.
Fort William	CJLX	(800)	7.00 P.M.
Hamilton	CHML	(900)	9.15 P.M.
Niagara Falls	CHVC	(1600)	8.00 P.M.
St. Thomas	CHLO	(680)	6.15 P.M.
Sudbury	CHNO	(900)	8.00 P.M.
Quebec			
Montreal	CJAD	(800)	9.45 P.M.

Колядуймо на Всеканадійську Українську Греко-Православну Катедру Пресвятої Тройці у Вінніпеґу. Щедра Коляда допоможе в докінченню будови Катедри.

Коляди просимо висилати на понищу адресу:

Holy Trinity U. G. O. Cathedarl,
1175 Main Street, Winnipeg 4, Man.

Найсердечніший привіт і щирі побажання

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

в успіхи на дальшу працю з нагоди 35-ліття.

Бажаю журналові „Промінь" успіхів у дальшій корисній праці на слжбі украському народові.

Юстина, Дух,
Давфин, Ман.

SHEVCHENKO AND RELIGION

There is no more tragic and original figure in the whole of modern poetry than that of the Ukrainian "peasant poet", Taras Shevchenko, to whom a statue is being dedicated here in Winnipeg by the Ukrainian people of Canada to commemorate the 100th anniversary of his death. He was at times called "the Burns of the Slavic world", and it is certainly possible to draw similarities between the two men, who overcame every obstacle of birth and environment. But here the analogy between the two men ceases, for while Burns became the idol of the democratic nations and fell a victim to misfortunes which were very largely of his own creation, Shevchenko, on the other hand, lived under the tyranny of perhaps the most autocratic of the Tsars, and found himself severely cramped and hampered in all his efforts towards literary expression. Nowhere in the world has there been such a repulsive incident than the deliberate orders issued by Nicholas I, that Shevchenko, in his remote banishment, should be deprived of every kind of writing material and closely watched so that he could neither write his poems on paper "nor cultivate his natural gifts as an artist". Today Tsarism belongs to the past and now reigns a totalitarian government in Ukraine. But though Ukraine is more enslaved than ever, the poems of Shevchenko are known to all of her sons across the whole world, and continue to play an inspiring part in the movement for her independence.

Shevchenko's attitude towards religion is thoroughly described in his poems. The critics of the poet, whether they were Roman Catholic, Greek Orthodox, or Protestant, agreed that Shevchenko was fundamentally a religious man. At different phases of Shevchenko's life he was thought of as an atheist by those who were in that sect. Apparently they misread his poetry, since Shevchenko concealed his own thoughts to satisfy the censor board.

In 1843 Shevchenko visited Ukraine and was carried away with bitterness after he saw the pitiful conditions in which the people lived, and the manner with which they accepted the Russian customs. This bitterness is expressed again and again in his poetry when he attacks the representatives of the Greek Orthodox religion. In Shevchenko's poem, "Caucasus", he writes about his dislike of the establishment of the Russian Church in the Ukraine.

> "All good there is and God are ours!
> But yet your hut allures our eyes.
> Why does it stand in your domain
> Without our sanction?"

This foregoing statement points out the ironical attitude of the Russian Church of wanting to protect the Ukrainian Church and schools.

In the nineteenth century anti-clericalism was not uncommon among authors. At times Shevchenko was so overwrought over the social conditions, that he even rebuked God Himself. In the poem, "Caucasus", Shevchenko speaks against God, and asks Him not to torture Ukraine anymore.

Shevchenko is seen as a poet of truth at all times. When utter despair seizes him, he upbraids God Himself for not lending man an assisting hand in making justice prevail upon earth.

During Shevchenko's lifetime he was sincerely interested in the religion of his peoples. Since the headquarters of the clergy were moved from Constantinople to Moscow, this change brought a different outlook on the cultural, as well as the social way of life of the people who lived in the villages of Ukraine. The Russians were trying to standardize and organize all cultural, social and religious life under their own supervision. However, the curtailments did not change in any particular degree the rites and practices of the Ukrainian people.

Nowhere in Shevchenko's poetry does he mock the peasants' superstitious practices of making the sign of the cross, praying, or lighting the candles for their ancestors. Shevchenko treats the life of the peasants with great respect, especially their religious way of life. For even Shevchenko recognized a superior power. Since the social conditions were so bad, living could only be bearable by believing in God. Thus only under the influence of a religious life was it bearable for the villagers to live. When Shevchenko was arrested and placed under guard in the fortress, life was only tolerable for him because he dedicated his work to God.

During his stay in prison, it was noted in his correspondence that he attended church regularly. Therefore, this imprisonment has definitely a religious effect upon Shevchenko.

Taras Shevchenko endeavoured to build the

future of Ukraine on all principles and beliefs of Christianity. Shevchenko glorified and acknowledget Christ's teachings. He appealed to the entire humanity and prayed to God to grant him the longed for power in words.

In the poem, „Maria", the mother gives birth to truth itself. Here she becomes the very resurrection of Christ's spirit. It is she, who after death of her son, urges his disciples to continue his mission and delivers them from fear and despair.

Many of Shevchenko's themes in his poetry were taken from the Bible. Shevchenko used illustrations from the Old Testament where the prophets rebuked the people severely for their faults. Then indirectly Shevchenko used the present situation in Ukraine to illustrate the indecencies of the past. In the poems, „The Neophytes" and „Maria", Shevchenko is revealed as a truly universal poet. In them he is no longer the "nationalistic bard" that he was in "Kateryna" and "Haydamaki"; he now appeals to the entire humanity.

After he visited Ukraine in 1843 Shevchenko realized the desperate position of his people who lived midst miserable social conditions. Now he rebelled against every type of organization, both religious and civil. He now devoted himself with heart and soul to reveal this cruelty and was willing to sacrifice himself to see that justice would prevail for all his fellow countrymen.

Under the new order of Alexander II, Shevchenko wrote a text for secondary schools. Into his first "Primer" he introduced a large amount of religious material and stressed the ideals of social conditions and Christianity.

Throughout his life Shevchenko was interested in religion. He believed that only by the belief in God couid there be any possibility of reform and freedom for the people of his native land. He implored his people not to spurn their own language, because he, who forgets his mother, in the end will be punished.

The Ukrainian people need Shevchenko's poetry, since he is the Moses of the Ukrainian people. Shevchenko is responsible for the fact that Ukrainian nationalism is alive throughout the world; that the Ukrainian language is still in existence; and that Ukraine is a living nation. "He is our alpha and our omega"

Evhen Uzwyshyn

This essay was awarded the Ukrainian Women's Association Scholarship at the University of Manitoba.

ЮВІЛЕЙНЕ ПРИВІТАННЯ

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди його 35-ліття

засилає

IDEAL CLEANERS

Brantford, Ont.

В. ІВАНЕЦЬ, управитель

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ В РІК ЮВІЛЕЮ 35-ЛІТТЯ

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

засилає

UKRAINIAN RESTAURANT

1148 Marion Ave., Windsor, Ont.

Смачні українські страви. — Найкраща обслуга.

ПАРАСКЕВІЯ ГАВРИЛЯК — властителька

В імени членок відділу О. Басарабової
Торсбі, Алберта.

з нагоди 35-ліття складаю привіт

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

його провідницям у минулому і тепер. Хай Бог благословить наше членство здоровим і розумним проводом і ще кращими успіхами на будуче.

Катерина Назар,

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ З НАГОДИ 35-ЛІТТЯ

першої української жіночої організації в Канаді

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ,

проводові в минулому, теперішньому і всьому членству по відділах.

ІВАН і ІВАННА РИМАР,

Виндзор, Онт.

ОПІКУНИ МИРУ

Сьогодні, більше як коли від 1940-их років ми зобовязані віддати їм салют — цим громадянам у Канадійських Збройних Силах, які є готові захищати наші свободи і допомагати охороняти світовий мир.

DEPARTMENT OF NATIONAL DEFENCE

ЦИВІЛЬНА ОБОРОНА

У передмові у новій книжці „11 Кроків до Самозбереження" Премієр Міністер Діфенбейкер сказав: „Знаючи, що нуклеарна війна була б катастрофою для всіх держав, Канадійське правительство разом із іншими мирно думаючими державами робить все можливе, щоб спинити вибух війни. У кооперації із державами у НАТО і з Америкою у НОРАД, Канада підтримує свої оборони, щоб ніхто не відважився на аґресію; правительство бере курс акції, спроєктований для зменшення світової напруги та привести до згідного вирішення мирним способом міжнародні спори, і щоб осягнути розброєння такими контролями, які є потрібні, щоб задержати безпечність всіх держав.

Помимо того, що вже було зроблено і що тепер робиться, нуклеарна війна є можлива, чи з інтенції злих людей без розуму, чи через помилку. Коли б така трагедія сталася, сотні тисяч канадійців можуть бути вбиті або поранені та багато міст та містечок можуть бути знищені. З другої сторони, багато сот тисяч канадійців можуть зберегти себе, якщо будуть приготовані.

Мало можна зробити, щоб охоронити від ушкодження нерухоме майно, але багато можна зробити, щоб зменшити число вбитих, врятуватись і зберігтись від радіяції.

Ця книжка у загальних рисах подає що канадійці можуть і повинні зробити, щоб зберігти себе і свої родини від можливих небезпек нуклеарної війни. Ваше особисте збереження та збереження багатьох інших, буде залежати від того, як ви дотримуєте ці поради."

Одинадцять кроків до самозбереження є:

1. Знати ефекти нуклеарних вибухів.
2. Знати факти про радіоактивну висипку.
3. Знати сіґнали перестороги і мати радіоапарат з батерією.
4. Мати якесь сховище до якого піти.
5. Мати харчів на випадок 14 днів.
6. Знати як вистерігатися і гасити огонь.
7. Знати скору поміч і домашній догляд (first aid and home nursing).
8. Знати випадкову санітарність.
9. Знати як позбутися радіоактивного пороху.
10. Знати пляни свого муніципалу на випадок.
11. Мати плян для своєї родини.

Найважніше, що канадійські жінки можуть зробити, то це навчити себе і своїх дітей самопомочі та способів самозберігання. Багато літератури у зв'язку з цим та вище згаданну книжку „11 кроків до самозберігання" можна набути від місцевих або провінціяльних відділів Емирджансі Мижурс Організейшон.

На світлині зліва — голова торонтонського відділу Ц. О. п. О. Вафл і Леся Хорош, референтка Союзу оглядають кухонне начиння спеціяльно призначене на час ізоляції.

Для кращого зрозуміння цих завдань, наші відділи Союзу Українок Канади повинні час від часу запрошувати на виклади представників Цивільної Оборони, щоб ознайомитися з правилами самозбереження на випадок нещастя. Це причиниться до більшого порядку та зменшить паніку, а разом з тим багатьом врятує життя.

Союз Укріїнок Канади має багато членок по цілій Канаді і має великий вплив у різних справах, тому всі відділи повинні брати активну участь у цій ділянці.

Тепер ми багато чуємо та читаємо про сховища проти радіоактивної висипки. Це справа, яку кожна родина мусить сама собі обдумати і зробити те, що на її потреби є конечне.

Федеральне правительство у Колеґії Цивільної Оборони в Арнпрайор має збудувати кілька сховищ різного типу, деякі на поодинокі родини а деякі на 30 осіб. Одні будуть проти вибуху а інші проти висипки. Вони будуть випробувані, щоб знати, які зміни чи поправки будуть потрібні.

В додатку до індивідуальних сховищ виявилося, що багато великих та високих будинків можуть дати добрий захист висипки. З невеликими витратами та підготовками ці будинки можуть схоронити багато тисяч людей. Відділ Публичних Робіт цього року зробив огляд федеральних будинків, щоб знати, котрі з них можна вживати на таку ціль та скільки людей можна в них забезпечити. Мають спеціяльний фотоапарат, який показує тип конструкції будин-

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Відділ ім. Княгині Ольги — Вінніпеґ — 2
Пані Пауш — Едмонтон — 1
Пані Є. Степова — Ґримзбі, Онт. — 2
Пані М. Дорош — Саскатун, Саск. — 2

ків. Приблизно 4,820 будинків у Канаді вже провірені.

Відділ Здоров'я вже має 200 пересувних шпиталів у яких можна помістити 40,000 пацієнтів. Школи для мед-сестер та 6 із 12 медичних шкіл включають у своїх курсах випадкове доглядання і лікування.

Цивільна Оборона є функцією правительства Федерального, Провінціяльного та Муніціпального. Це є способи готування через пляновання і навчання на всіх рівнях, на продовження нормальних суспільних обслуг під час будь якого випадку.

Але всякі пляни, всякі школи, навчання, без активної участи суспільства нічого не досягнуть. У Канаді не примушують нікого брати курси або навіть цікавитися Цивільною Обороною. А від нас залежить. Є стара українська пословиця: „Як тривога тоді до Бога". Не будьмо і ми такі, не чекаймо аж до небезпеки, треба знати як собі порадити.

Преміер Діфенбейкер, промовляючи у парляменті про Цивільну Оборону сказав: „Ми тепер на полі, яке дотепер не вважалося серіозною потребою. Ми на полі небезпеки, яка витворилася у всіх народах. Вона все збільшується від 1948. Я думаю, що наша подяка належиться тим, котрі себе посвячують цій адміністрації (Цивільної Оборони), тим добровільним робітникам (волонтірс), які дають свої обслуги без жадної подяки суспільства. Така служба є найвищим щаблем доброго горожанства."

Леся Хорош,
Референтка Цивільної Оборони
Союзу Українок Канади.

Торонто, Онт., 18-го листопада, 1961

Пані М. Квас — Торонто, Онт. — 3
Пані М. Керніцька — Виндзор, Онт. — 3
Пані М. Іванець — Брентфорд, Онт. — 1
Пані А. Скоробогач — Вінніпеґ — 1
Пані Є. Верхомин — Едмонтон — 1
Пані К. Пасічняк — Вінніпеґ — 1
Пані О. Лукомська — Едмонтон — 1
Пані М. Канасевич — Едмонтон — 1

Завваґа до праці приєднування нових передплатників відділом О. Пчілки в Норт Бетлфорд, Саск.

Пані Марія Сохацька, референтка журнала повідомляє редакцію, що відділ придбав 7 нових передплат в протягу 1961 року, які, мабуть, з технічних причин не були проголошені в „Промені". Редакція й адміністрація щиро оцінює працю членок відділу в Норт Бетлфорд для „Променя", і на цім місці проголошуємо імена членок, що працювали в цій цілі:

Пані Марія Сохацька — Норт Бетлфорд — 4
Пані Д. Кіндрачук — Норт Бетлфорд — 2
Пані Василина Білик — (В подарунок пані А. Семко, Гефорд — 1

ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Пані А. Валькович — Монтреал — .50
Пані Д. Кіндрачук — Єлов Крік, Саск — .50
Пані А. Данилович — Келґарі, Алта. — Збірка на прийнятті в честь пані Стефанчук — 11.00
Відділ ім. Лесі Українки, Мусідора, Алта — 10.00
о. В. Федак — Гемилтон — збірка на хрестинах сина п-ва Юрія і Галини Микитюків — 16.00
Пані П. Сірий — Флин Флон, Ман. — 1.50
Пані Ю. Мельничук — Едмонтон, Алта — .50
Пані М. Мазуркевич — Едмонтон, Алта. — 1.00
Пані П. Слотюк — Дидвуд, Алта. — 1.00
Пані А. Шукуляк — Испас, Алта. — .50
Пані Пані М. Нема — Монтреал. — Збірка на невянучий вінок бл. п. А. Салюк — 17.50
Пані М. Нема — збірка на прийнятті для п-ва Фондів 12.00
Пані С. Єліка — Монтреал. — З нагоди уродин — 5.00
Пані М. Нема — Монтреал. — З нагоди уродин — 5.00
Пані Н. Шеремета — Монтреал — 3.00
Відділ Доньки України, Флин Флон, Ман. — 20.00
Пані О. Ситник — Гемилтон, Онт. — 1.50
Пан Іван Меґлей — Фінікс, Еризона — 25.00
Жіноче Товариство при Катедрі св. Івана — Едмонтон 7.00

Всім тим, які памятають про свій журнал „Промінь", здобувають нових передплатників, або складають пресовий фонд висловлюємо найщирішу подяку.

Адміністрація „Променя"

ПРОВІНЦІЯЛЬНА ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ НА АЛБЕРТУ
висловлює
ЦЕНТРАЛЬНІЙ УПРАВІ
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
всім провідницям в минулому і тепер, всьому членству по ввіділах щирі привітання, з нагоди 35-ти ліття існування першої української жіночої організації в Канаді. Бажаємо, щоб наш свідомий провід, що осягнув так багато в своїй праці, на релігійному, освітно-культурному та національному полі, зазнав ще кращих успіхів у майбутньому!
ЗА УПРАВУ ПРОВІНЦІЯЛЬНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ:
Калина Засійбіда, голова **Марія Самоїл,** кор. секретарка

Відділ для дітей

ГУЦУЛЬСЬКА КОЛЯДА

Гей, зійшла зоря
З Синього моря,
Над полонинов стала
Там Мати Божа,
Красная гожа,
Бога — Сина рождала
Гой, прийшли князі,
Потужні усі,
З золотими мечами,
До Господина,
Божого Сина
З багатими дарами
Гой, хто перший хто —
Володимирко
Він низенько клонився
Як блиснув мечем,
Срібним топірцем,
Гой, Ісус звеселився
Гой, хто другий став —
Молод Ярослав,
Гой той сокіл ясненький,
Копіє кинув
Коліна пригнув —
Каже Сусик маленький:
— Гой, хто ж бо то є,
Що так звіра б'є,
Гой, сокола тримає?
Най же він мене,
Дитятко мале
Від врага схороняє.

ПРИ ЯСЛАХ

Над містечком Вифлиємом царювала темна, але погідна ніч. Ніхто з мешканців і в голову собі не клав, що там за містом прийшов на світ Ісус, Спаситель світу. Довкола Вифлеєму на лугах пасли вівчарі свої отари. Змучені працею, поклалися вони коло теплої ватри і поснули. Опівночі, коли на землю ступив Бог-Дитя, небо засяло незвичайним блеском. Вівчарі п р о к и нулися... „Горить!" — крикнув один із них і всі схопилися з леговищ.

Одні плакали з безпорадности, інші хотіли втікати, а всі дрижали зі страху.

— Не бійтеся — сказав один із старших вівчарів — Господь опікується нами і нічого злого нам не може статися; помолімся лише до Нього, а Він подасть нам розраду.

Впали на вколішки і почали кликати: — Змилуйся, змилосердися над нами! — Молять ся гаряче, щиро — і о диво, з ясніючого неба сходить зоряний ангел: — Не бійтеся! — говорить — той блеск — це світло зірки, що засяла над вертепом, де уродився Господь ваш, Ісус Христос. Поспішайте до Нього, вівчарики, віддайте Йому свої серця, втішайте Його своїми пісеньками, а Він наділить вас щастям і втіхою.

Сказав — і мов його не було, а здивовані вівчарики довго дивилися в той бік, куди відійшов, і нараз з їх грудей залунала гаряча, щира, як їх серденька, пісня:

До Ісуса поспішаймо,
Всі поклін Йому віддаймо,
Привітаймо, як умієм,
І Ісуса і Марію!

А відгомін розносився по всій околиці:

До Ісуса поспішаймо...

Вкінці прибігли до святого вертепу, а глянувши на пречудове Дитятко, впали на коліна, зложили свої дарунки і закликали весело:

Вітай, Ісусе, в яслах сповитий,
Хоч і убогий, славою вкритий.
Зішли нам ласку, Твоїй дітворі,
Просимо, Боже, Тебе в покорі.

А Ісусик простягав свої рученята і благословляв вівчариків.

**
*

Незабаром прийшли до Вифлеєму три владики мудрі і багаті: Каспер, Мельхіор і Валтазар. І вони за світлом зірки поспішили до божественного Дитяти, бо й вони хотіли зложити Йому поклін і дари.

Дивувався народ, що багаті владики в золотих ризах і він-

цях на головах хочуть бачити убогу Дитину в вертепі. А владики сказали: — Хоч убога ця Дитина в яслах, — проте багатша і щасливіша від нас; ми маємо лише золото і самоцвіти, а вона має всі серця добрих людей". Прийшли до вертепу і зложили миро, кадило й золото.

І ось у слід за вівчарями і владиками підходять усі інші до ясел і несуть дари.

Підійдіть до ясел і ви, українські діточки, і дайте Ісусикові свої добрі щирі серденька.— Втішайтеся з вівчариками, що можете приблизитися до Дитятка і співайте Йому весело. З владиками дайте Йому миро, кадило і золото.

Миро — це ваша любов до Бога і людей. Кадило — ваша пошана для Нього. Золото — це скарби ваших сердець: добрі діла, добрі наміри, добрі думки — все те зложіть при яслах і просіть благословення для себе і тих, яких любите!

Р. З.

АНГЕЛИК

Малий ангелик дивився через віконце з неба на землю. Там бачив чимало для себе цікавого. От і захотілося йому злетіти на землю до дітей, що бавилися весело на леваді між квітами.

— Пусти мене на землю св. Петре, хочу побавитися з діточками! — просив він св. Петра, який стояв з ключем біля райських дверей.

— Ні, не пущу тебе, бо тоді вже не можна буде тобі вернутися до неба! — відповів св. Петро.

Аж тут надійшов Господь Бог, та почув прохання малого ангелика й каже до нього:

— Можеш піти на землю! Як будеш там гарненько жити, — то прийму тебе назад до неба.

Затріпотав ангелик радісно крильцями і став спускатися на леваду, що сіяла в лучах сонця.

З неба на землю далека дорога, тож заки ангелик долетів сюди — зайшло сонце. На дворі стемнілося, а всі діти пішли до хати на спочинок.

Скоро станув ангел своїми босими ніжками на землю, зникли в нього крильця. Він хотів піднестися понад зрошену траву, що студила його ноги аж по коліна і не міг. Незвикликй до ходу, йшов поволі заки добився до хати, що стояла край левади. Не раз вжалила його кропива, вколов будяк, в ногу вбилося терня, спотикнувся об камінь, або зашпортався й упав в ямку.

Крізь віконце хати видно було світло. Ангел думав, що це звізда. Доторкнувся віконця ручкою, а в хаті загавкав у тій хвилині пес. Ангел голосно заплакав зі страху.

З хати вийшов молодий чоловік з жінкою. Жінка взяла ангелика на руки, занесла в хату, нагодувала його, положила в колисочку і сказала до свого мужа:

— Бог післав нам синочка! Назвім його Марком.

Катря Чертенко-Костецька

В. Ладижець

ЧЕРЕВИЧКИ

Гоп-гоп, чики-чики!
Купив татко черевики.
Я піду у них на свято,
Танцюватиму завзято.
Як пристукну каблуками,
Розведу в боки руками,
Сплесну,
Вихром закружляю, —
Черевички нові маю!
Черевички не простенькі,
Наче сонце, червоненькі,
Ще й риплять, як зробиш [крок, —
Так і просяться в танок!

Болюча втрата

ПАМ'ЯТІ АННИ САЛЮК

З великим жалем прийняли членки обох відділів Союзу — Доньки України і Ганни Барвінок в Монтреалі вістку про смерть бл. п. Анни Салюк, з дому Война, ідейної, заслуженої своєї членки, яка відійшла у розквіті життя, маючи всього 49 років. Відійшла Покійна дуже несподівано, бо ніколи не хворіла, пішла до шпиталю і по двох тижнях там перестановилась у інший світ.

Відчули ми всі болюче і глибоко її втрату. Своїм життям, характером та своєю ідейністю і веселою вдачею вона здобула собі велику любов і пошану серед нас усіх. Кожній громадській справі вона була рада допомогти, спішила до праці, чи то у своїй організації, чи іншій на перший поклик, співала вона в хорі від молодих літ, ще від заснування Української Православної Церкви Св. Софії в Монтреалі.

Попрощала Анна Салюк цей світ 3 листопада 1961 року. Через три дні 10, 11 і 12 листопада відправлялись Панахиди по Покійній Анні в похороннім заведені нашими парохами Всеч. оо. В. Слюзарем і І. Стусем при великім числі членок Союзу, родини і знайомих. В 9-ій годині ранку, 13 листопада привезено тіло до собору Св. Софії, де була відправлено Служба Божа і Панахида і де прощали Покійну в далеку дорогу оба отці-настоятелі нашої Церкви.

Тіло Покійної відправлено на цвинтар Мавнтроял. Над могилою прощальне слово сказала Михайлина Нєма, голова т-ва Доньки України, до якого належала Покійна Анна Салюк.

Бл. п. Анна Салюк

З цвинтара всі учасники похорону були запрошені на похоронну трапезу, що її приготовила родина і членки т-ва Доньки України в залі під Собором Св. Софії.

На цій жалібній гостині забрав слово Всеч. Прот. о. Володимир Слюзар. Обширну промову про життєвий шлях Покійної та її заслуги перед українським суспільством, церквою і своїм народом сказала пані Михайлина Нєма, яка також подала суґестію, щоб присутні зложили в пам'ять Анни на „Нев'янучий Вінок". Присутні зложили 200 долярів на будову Собору в Монтреалі, а членки відділу Союзу зложили $17.50 в ім'я Покійної на журнал „Промінь", що його вона читала і ним любувалась.

Покійна полишила в смутку мужа Стефана, стареньку маму, одну сестру, багато дальшої родини, приятелів і знайомих.

Всім жертводавцям на „Нев'янучий Вінок" щира подяка, а Покійній хай буде Вічна Пам'ять.

Приятелька С. М.

СВЯТИЙ ВЕЧІР

Святий Вечір, тихий вечір,
Злетів у село.
Запалились в небі зірки,
Дивляться в вікно.
На столі свята вечеря,
Всі дванадцять страв.
Борщ з ушками є і риба,
Кутя і узвар.
Засвітили довгу свічку,
Чисту, воскову,
Помолилась сім'я Богу
Сіла до столу.
Коли скінчилась вечеря
Стали всі співать.
„Бог Предвічний народився...
Коляда лилась.
Довго, довго так сиділи,
Згадали про край.
У цей вечір споминали,
Свій минулий Рай.

Маргарита Пилипчук.

З ЮВІЛЕЮ 35-ЛІТТЯ СОЮЗУ У ВИНДЗОРІ, ОНТ.

Заходами відділу ім. Лесі Українки у Виндзорі, Онт. улаштовано вечерок, на якім відмічено 35-ліття громадської праці першої української жіночої організації — Союз Українок Канади.

На переді стояв стіл накритий зеленим сукняним обрусом, поверх український вишитий обрус, по середині горіло дві свічки а по боках стояли книжки — видання Союзу Українок Канади.

За столом сиділи прот. Ф. Керницький, гол. жін. тов. Є. Квасницька і І. Римар.

Вечерок отворено молитвою, яку перевів Всеч. о. Керницький. Вступне слово сказала пані І. Римар і провадила програмою.

Головний реферат „35-ліття Союзу" виголосила голова Є. Квасніцька. Програма дальше складалася: деклямація „Астри" — добр. М. Керніцька, Всеч. о. Керніцький висловив теплі привітання і висвітлив фільми з деяких головніших подій за час його побуту у Виндзорі. Трьох членок одержали відзнаки Союзу і закінчено програму гуртовим співом.

Пані М. Трач сказала кінцеве слово і запросила всіх до перекуски.

Євгенія Квасніцька, голова
І. Римар, секретарка

Звіт з'їзду Союзу Українок Сх. Канади в Гемилтоні 1961 р.

(Докінчення)

Привіти від відділів Союзу Українок Канади зложили: д-р Ганна Янішевська — від відділу Св. Княгині Ольги в Торонті, пані Марія Іванець — від відділу ім. Л. Українки в Брентфорді, пані М. Січова — від семні привіти — від відділу відділу ім. Лесі Українки в Гемилтоні, пані Липка — від відділу „Калина" в Гемилтоні, пані Тетяна Шнайдрук — від відділу ім. Софії Русової в Лонґбренч, добр. М. Панченко — від відділу ім. Княгині Ольги в Ґримсбі, пані Г. Ковальчук — від відділу ім. Лесі Українки в Ст. Кетеринс, писемні привіти — від відділу „Доньки України" в Монтреалі і від відділу „Тризуб" в Торонті.

Від централі Союзу Українок Канади привітала делеґаток пані Анна Токарик і пригадала, що перед нашими членками є поважні завдання на цей сезон. Нам треба старатися скріпити стан нашого журнала „Промінь" і щоб гідно вшанувати соті роковини смерти нашого пророка Тараса Григоровича Шевченка.

Союз Українок обговорював на конференції у Вінніпеґу видати деякі його твори в англійській мові. Цього року кінчається 35 років від заснування нашої організації і нам треба це гідно вшанувати.

Номінаційна комісія предложила листу кандидаток пров. екзекутиви, яка згідно з рішенням на конференції в Брентфорді переносить осідок до Торонта. Пані Марія Пилипюк — уступаючо голова, пані Таіса Бевш — голова, пані Анастасія Пасерб — перша заступниця голови, пані М. Смельська — друга заступниця голови, д-р Ганна Янішевська — рекордова секретарка, панна Стефанія Олійник — кореспонденційна секретарка, пані Орися Ґудзовська — касієрка.

Кнтрольна комісія. пані Марія Колодій, і пані Стефанія Якимець.

Музейний комітет: пані Іванна Вахна — голова, пані Люба Волошин — секретарка, пані Меланя Буряник — касієрка, добр. Мінодора Фотій — культурно-освітня реверентка. З'їзд ствердив вибір екзекутиви.

Переведено збірку на організаційний фонд пров. екзекутиви, яка принесла 43 доляри, а відділи зложили:

Відділ ім. Св. кн. Ольги в Торонті — 10 дол., ім. Лесі Українки в Брентфорді — 5 дол., ім. Лесі Українки в Віндзорі — 10 дол., ім. Лесі Українки в Гемилтоні — 10 дол., ім. „Калина" в Гемилтоні — 5 дол., ім. Софії Русової в Лонґбренч — 10 дол., ім. „Тризуб" в Торонті — 10 дол., ім. кн. Ольги в Ґримсбі — 5 дол., ім. Лесі Українки в Ст. Кетеринс—5 дол., ім. „Доньки України в Монтреалі — 10 долярів.

Разом ..... 123.00.

О. Ситник, кор. секр.

ДЕНЬ СТУДЕНСТВА У ЙОРКТОН, САСК.

Заходом жіночого т-ва ім. О. Пчілки в Йорктон, Саск. відбулося свято День Студента у неділю 5-го листопада.

Свято почалось рано Службою Божою, яку відслужив Всеч. о. В. Бойчук. По Богослуженню відбувся спільний обід у Народнім Домі, що його приготовили членки жін. т-ва. На свято були запрошені студенти вищих шкіл. Присутних студентів було 40.

По обіді слідувала програма, яку відкрила голова жін. т-ва пані А. Ковалик, заст. голови церковної громади Є. Кусий передав привіт рід громади. Промови виголосили Ю. Скварчук, принципал публичної школи у Йорктоні. Місцевий парох Всеч. о. В. Бойчук, і М. Ковальський з Саскатуну, голова СУМК на провінцію Саскачеван.

Після програми, пан Ковальський поміг місцевій молоді зорганізувати відділ СУМК, до якого уписалося 35 членів.

Сподіваємось, що таке свято принесе користь для молоді і для українського життя взагалі у нашій околиці.

С. Хриптул, культурно-освітна референтка

З ЮВІЛЕЙНОГО СВЯТА СОЮЗУ УКРАЇНОК У ФЛИН ФЛОН, МАН.

Наше жіноче товариство Доньки України, завжди старалося сповняти свої організаційні обовязки щиро і совісно. По своїй змозі в наших питомих обставинах переводимо в життя зарядження централі Союзу і підтримуємо морально і матеріяльно ті справи, які є нам святі і дорогі.

Ювілей 35-ліття існування Союзу Українок Канади наше товариство святкувало 21 листопада. Привітний дім панства Кибів вибрано за місце святкування. Скромну програму свята приготовив і перевів заряд відділу. Господиня дому пані Л. Киба попросила культурно-освітну референтку добродійку Апонюк пояснити ціль вечерка. Добродійка коротко згадала ювілей жіночої організації і її заслуги для українців Канади.

Святочний реферат з централі перечитала гарно пані Віцко. По скінченню святочної програми пан Киба, як фабрикант содової води подарував для членкинь більшу кількість великих пляшок „Пепсі Кола" для розігравки і забави. Пані Л. Киба вгостила всіх присутних дуже смачною перекускою, з чого весь дохід 20 дол. призначено на журнал „Промінь". Велика культурна наша справа знайшла щирих і відданих прихильників в особах панства Кибів. Для них від нашого товариства належиться дійсне признання.

На закінчення всього пані Р. Ма-

люта висвітлювала дуже інтересні фільми.

Нехай росте розвивається і ярко світить наш „Промінь".

Розалія Малюта, секретарка

З ГОСТИНИ-НЕСПОДІВАНКИ НА ДОБРУ ЦІЛЬ, КЕЛГАРИ, АЛТА.

В неділю, 19 листопада, 1961 р. членки жіночого товариства ім. О. Басарабової вшанували одну із своїх членок — пані Стефанчук несподіванкою-гостиною. Несподіванка ця відбулась з нагоди набуття власного дому пані Стефанчук. Власний дім набула пані Стефанчук разом із своїм молодшим сином і перейшли вони туди мешкати; дім дуже гарний, просторий. Кожна людина радіє своїм власним кутком, бо дім, це щось більше як тільки хата-дім, це те місце на світі, де кожна людина належить, де чує власний ґрунт під ногами, привязання, дім, в якім спокійніше пливе життя.

І от членки жіночого товариства з тої нагоди зробили таку несподіванку-гостину, щоб в новім домі побажати його мешканцям щастя, здоровя, многих літ прожити.

Увійшовши до хати, всі ми разом заспівали „Многая літа". Пані Білява зложила ґратуляції і побажання господарям — щастя, здоровя і вручила пані Стефанчук від присутніх гарний дарунок. По цім продовжувалась гостинна забава.

А щоб ця гостина була памятним днем, як для господарів, дому, так і для гостей, то пані Коваль, голова товариства промовляючи до гостей зробила пропозицію зібрати пожертви на народню ціль — на наш журнал „Промінь". Присутні радо повітали таку суґестію і учасники зложили 22 дол. З того 11 дол. призначено на „Промінь" а другу половину на університет до Едмонтону. Пані Коваль зложила щиру подяку всім тим, що виявили таке щире зрозуміння для потреб нашого громадського життя.

А. Данилович

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ЕДМОНТОН, АЛТА.

На знимці бачимо молоденьких українських жінок — це членки новозорганізованого жіночого товариства при церкві св. Андрея у Едмонтоні, яка також у стадії організування і є одною з наймолодших парафій м. Едмонтону.

Перший заряд жіночого товариства при парафії св. Андрея в Едмонтоні.
Перший ряд: зліва направо: Оля Мулька — касієрка, Анна Макар — голова, Марія Самиця — секретарка. Другий ряд: Вікторія Самиця — голова недільної школи, Йоанна Дзеник — заст. голови, Марія Димянів — соціяльний комітет.

Організаційні збори відбулись в Інституті св. Івана 27-го вересня 1961 р. Для переведення зборів на той вечір було вибрано на предсідницю — пані Йоанну Дзеник а секретаркою пані Марію Самиця.

В програму входили деякі інформативні промови, яких ціллю було познайомити молоденьких жінок з завданнями і громадською працею Союзу Українок Канади.

Пані Маріянна Гнатюк — касієрка Союзу представила зібраним гостю бесіднищу — пані Калину Засійбіду — голову провінціяльної екзекутиви Союзу Українок в Альберті, яка промовляла про організацію, її цілі, проекти праці, правила організації та дала ряд практичних порад.

Промовляв Всеч. о. М. Фик, парох Катедри св. Івана в Едмонтоні і п. Ярослав Дзеник, голова парафії св. Андрея. Пан Касіян Скакун, головний архітект подав плян будови нової церкви св. Андрея.

По цім відбувся вибір заряду цього новозорганізованого жіночого товариства. Склад заряду представила голова номінаційного комітету пані Наталка Мельничук. До заряду увійшли:

Анна Макар — голова, Йоанна Дзеник — заступниця голови, Марія Самиця — секретарка, Ольга Мулька — касієрка, Марія Демянів — соціяльний комітет, Вікторія Самиця — голова недільної школи.

Місячні збори будуть відбуватися що третього понеділка в домах членів парафії.

Йоанна Дзеник, предсідниця

З ПОЇЗДКИ У БРІТІШ КОЛУМБІЇ

Тут гарна площа, бо є кілька лотів, велика, хоч старша хата, де також є приміщення для Богослуження і де мешкає Всеч. о. Н. Дебрин, який нас дуже щиро привітав. Зійшлося поважне число членок відділу ім. О. Пчілки і кілька мужчин. Заля гарно прибрана: столи, квіти, гарний настрій. Голова відділу, пані Коропатницька щиро всіх привітала коли надїхала пані Токарик і привезла з собою кілька жінок з Ванкувер. Це для всіх було великою втіхою, а мені було приємно бачити, що сусідні відділи між собою живуть мов сестри!

Пані Коропатницька провадила програмою а після моєї промови, була жвава дискусія та ряд питань і завваг. У цій частині, є багато наших людей, однак трудно їх приєднати до громади, багато зовсім розгублені і немає кому брати належний провід. Жаліють всі, що від них відходить пан Н. Мороз з родиною,

НАВЧАЙМОСЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

CONVERSATIONAL UKRAINIAN

by

Dr. Yar SLAVUTYCH

IMPERSONAL SENTENCES

Мóжна сказáти.	One may say.
Мóжна читáти.	One may read.

INSTRUMENTAL CASE

Я ходжý з Богдáном.	I go with Bohdan.
Він хóдить з Марíєю.	He goes with Mary.

Note that the preposition **з** must be used if the idea of "along with" or of accompaniment is expressed in the sentence

Я пишý олівцéм.	I write with a pencil.
Вонá пúше перóм.	She writes with a pen.
Я їм суп лóжкою.	I eat soup with a spoon.

Note that the preposition **з** is omitted if the noun denotes an actual instrument of use.

For more examples, see *Conversational Ukrainian* (second revised edition) by Dr. Yar Slavutych.

Order from:

UKRAINIAN VOICE,
P. O. Box 3629 Sta. B,
Winnipeg 4, Manitoba.

бо покликаний на ректора Інституту св. Івана в Едмонтоні. О. Дебрин дуже прихильно висловився про діяльність Союзу і про журнал „Промінь". Отець і пані Коропатницька щиро подякували за відвідини від центральної управи. Вечірок закінчився гарною перекускою.

У вівторок я поїхала до відділу ім. О. Кобилянської у Валей у товаристві пані Кіндрачук, головою музейного комітету у Ванкувері, пані Масцюх і пані Дмитрук. Приїхавши перед церкву, нас перше зустріла чотирилітня донечка о. і добр. Костюків, маленька Надія. — „Добрий вечір! — привітала нас гарно, — „мама вже готова, в в залі жінки все лагодять". — Так хотіла все висказати в одному речені. У хаті привітались з о. Костюком і бабунею Надії, а тоді перейшли до залі при церкві. Хоч на дворі холодно, то в середині тепло і привітно. Столи застелені гарними обрусами, прикрашені квітами, бо у Ванкувері та околицях квітів не бракує в якійбудь порі року. Посходилися жінки і чоловіки і щиро між собою розмовляють — відчувається тут виїмкову теплоту і веселість між присутніми. Пані Боярчук милої і приемної вдачі, привітала нас сердечно і познайомила з присутніми. Заким ми почали програму, знова приїжджає авто з Ванкуверу, тепер це пані Вакалюк і кілька членок. Як воно виявилось похвальним, що жінки настільки заінтересувались, щоб так далеко їхати, дати моральну піддержку членкам сусіднього відділу.

По отворенні, пані Боярчук покликала до слова пані Москалюк, одну з основательок відділу, яка ще в 1946 році дала почин жіночому товариству, яке згодом стало відділом Союзу. Пані Москалюк коротко і цікаво переповіла про труднощі, що жіноцтво перебуло в початках організаційного життя.

З великим зацікавленням всі вислухали моєї промови. При кінці були різні питання та завваги. У Валей, громадське життя живе, а у цьому заслуговують на признання отець і добродійка Костюки, які щиро працюють у своїй громаді, дбають про недільну та українську школи для дітей. Заким подали перекуску, мала Надія гарно відмовила „Отче Наш", а отець поблагословив. Здавалось, надто скоро пролетів вечір і треба було повертати домів.

У середу мій відчит у Чиливек, що знаходиться около 65 миль від Ванкуверу. Повезла мене пані Шеремета, дружина голови громади у Валей, посвячує час, мимо пильної праці вдома. З нами поїхали також добр. Костюк, пані Мацелюх і пані Боярчук.

Час скоро пробіг і ми вже у Чиливек. Спокійне містечко, гарні доми розкинені зеленою долиною, привітні люди. Повечерявши в місті, їдемо до пані Крепякевич, секретарки відділу ім. О. Кобилянської, а тоді з нею до залі. Будинок гарний, новий, чистенький, — в ньому відправляються і Богослуження раз в місяць. Служить тут Всеч. о. Дебрин.

Тут дуже маленький відділ отже і число слухачів невеличке, до того весна і всі зайняті працею.

(Докінчення буде)

35-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ В ТОЛСТОЙ

Дня 5-го листопада 1961 р. наш відділ ім. св. Ольги в Толстой, Ман. відсвяткував ювілей 35-ліття Союзу Українок Канади і вшанування основоположниць нашого відділу.

Наше товариство було зорганізоване 28-го жовтня 1928 року. при Українські Прав. Церкві св. Духа. Жіноче Товариство почало свою працю з 23-ма членками: добр. Грицина, Катерина Костинюк, Параска Арсеній, Ольга Попель, Анна Козловська, Софія Ткач, Домка Подольська, Анна Тесарська, Наталія Шидловська, Тереса Назарович, Марія Назарович, Анна Середа, Марія Воронюк, Катерина Ковальчук, Марія С. Пелешок, Євдокія Ґалушка, Анна Косован, Анастасія Лозова, Анастасія Крайник, Домка Ярмій, Анастасія Зуляк, Анна Фостій, Варвара Калушка.

Перші збори товариства відбулись в Українськім Народнім Домі. До заряду увійшли: теперішня Долинчук, добр. Грицина — голова; Ольга Попель заст. — голови; Параска Арсеній (Косован) рек. секр., Тереса Назаревич (Маланик) фін. секр., Марія Воронюк — касієрка. До Союзу Українок Канади вступив відділ в 1934 році.

Ювілейне свято почалося Службою Божою що її відправили Всеч. о. Стефанюк і Всеч. о. Грицина. По Службі Божій відправили Панахиду за спокій душ членок, які відійшли за минулих 33 літ.

По відправі усі пішли до Народного Дому де жіноче товариство дало обід для около 200 осіб. Стіл був гарно застелений і прибраний квітами. А також були колачі і свічки і ювілейний торт.

По обіді почалася програма. Сцена була гарно прибрана вишиваними рушниками і квітами.

Голова, Клавдія Долинчук відкрила програму і покликала о. Стефюка до молитви. Відспівано „Царю Небесний". Потім голова у своїм вступнім слові привітала всіх присутних, а спеціяльно членок першого заряду а також бувших членок відділу тепер з інших околиць, як Анна Тесарська, Ірина Долинчук з Вінніпегу, Параска Фійчук з Доміній-он Сіті, Марія Ярмій з Брентфорду.

Голова перечитала імена померших членок і покликала двох доньок Марію Арсеній і Анну Соломон, яких матері були членки засвітити дві свічки в память всіх цих бувших членок. Горпина Назаревич, Юстина Олійник, Марія Арсеній, Домка Романюк, Параска Маланик, Магдалина Квасницька, Євдокія Ґалушка, Марія Кудрик, Анастасія Лозовий, Марія Тофан, Анна Косован, Докія Косован, Марія Жулковська, Анна Фостій, Тетяна Пелешок, Олена Антонішка, Марія Ярмій, Докія Ткач, Марія Горбуль, Софія Ткач. Всі встали і відспівали „Вічна Память".

Членки першого заряду жіночого т-ва ім. св. Ольги в Толстой. Зліва направо: пані М. Воронюк, пані О. Долинчук, добр. М. Грицина, пані Т. Маланик, Фото взяте під час ювілейного свята.

Голова перечитала фінансовий звіт від 1928 до 1961 року. Найбільші жертви товариства були на церкву і на Нар. Дім. і на українську школу.

Головами товариства через цей час були: добр. Грицина, Марія Назаревич, Катерина Костинюк, добр. Маєвська, Тереса Маланик, добр. Апонюк, Ольга Долинчук, добр. Березіцька, Анна Шидловська, добр. Улян, Марія Воронюк, добр. Ґліцька, Анна Титор, Домка Олійник, Параска Косован, Клавдія Долинчук.

Секр. Павліна Данилейко перечитала звіт з перших зборів в 1928.

Голова К. Долинчук покликала до президії слідуючі: добр. Грицина, Ольга Долинчук, Тереса Маланик, членки першого заряду. Ольга Завісляк голова прав. екз. і Марія Танчак — усі з Вінніпегу.

Тепер покликали шістьох членок які в товаристві через 25 років усім почеплено корсажі з живих квітів. Це були: Марія Воронюк, Параска Косован, Наталія Шидловська, Анастасія Зуляк, Анна Слободян, Василина Соколівська. Тепер голова вручила кожній членці грамоту і подякувала за працю в товаристві.

Пані Марія Воронюк подякувала за грамоти Союзові і зарядові за пошану і улаштуванням такого свята.

Голова покликала добр. Грицину до промови. Добр. Грицина, перша голова відділу зложила привіт почесним членкам і в своїй промові заявила, що роля жінки є дуже важною як в домашнім так і в громадськім життю.

Пані Ольга Долинчук — заст. голови першого заряду нашого відділу щирими словами привітала членок і розказала про працю в товаристві на початках.

Пані Марія Танчак основателька першого відділу в Роза, Ман. розказала про початки праці жіночого товариства в тій околиці і закликала молодших членок підтримати ту працю старших членок.

Пані Ольга Завісляк, голова пров. екзек. склала привіт почесним членкам і побажала дальших успіхів. Подякувала членкам за їх посвяту і віддану працю для свого народу.

Секр. Павлина Данилейко перечитала листи з привітами. Від централі Союзу Українок Канади, від о. П. Маєвського з Лос Енджелес, добр. Керніцької з Виндзор, Онт. Потім слідували привітальні промови слідуючих осіб:

Пан О. Матійчук від церковного

заряду п. І. Косован від заряду Укр. Нар. Дому, пані М. Ілюк від відділу з Сондавн, пані М. Онисько від відділу з Ґардентону, пані А. Баран від відділу з Роза і пані А. Подольська від відділу з Вайта, Ман.

Антін Керелюк з Гелок, Мінн. дав дуже гарну промову про працю українського жіноцтва.

Покликано до слова дост. суддю Соломона з Вінніпегу. Він в своїй промові заявив що він є гордий з того що українські жінки так поступили вперед. Теплими словами привітав почесних членок і побажав товариству успіхів в дальшій народній праці.

Іван Танчак посол з нашого округу зложив щирий привіт членкам. Його промова була тим більше зворушлива, бо в президії сиділа його старенька мати, перша оснувателька відділу в Роза, Ман.

О. Грицина бувший парох нашої церковної громади в своїй промові взивав членок до дальшої праці на народній ниві.

О. Куліш з Вайта враз з щирим привітом побажав дальших успіхів.

О. Стефюк дав зворушаючу промову про тих перших українських жінок, які затримали українську мову і звичаї і передали їх молодшим і закликав, щоб ці молодші передали цю працю своїм донькам.

На закінчення пані Долинчук подякувала всім, що прийшли і звеличали це ювілейне свято і запросила всіх затриматися, по закінченню членки будуть роздавати ювілейний торт і каву.

Всі встали і відспівали „Ще не вмерла Україна" і „Ґад сейв да Квін".

Клавдія Долинчук, голова
Павліна Данилейко, секр.

З ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ В ОВКБОРН

В неділю, 12 листопада 1961 р. відбувся в Овкборн, Ман. окружний з'їзд Союзу Українок Канади та складових організацій СУС. З'їзд почався Службою Божою, що її відслужив Всеч. о. Мельничук. По Богослуженні був спільний обід, що його приготовило жіноче т-во ім. Л. Українки.

Програма з'їзду почалась по обіді. Відкриваючи з'їзд, пані Анастасія Грицак, окр. представниця привітала всіх учасників, підкресливши, що цього року припадає 35-ліття Союзу Українок — першої української жіночої організації на цім континенті. Молитву перед з'їздом провів Всеч. о. Мельничук. Президію з'їзду творили — о. Мельничук, п. Антон Слонь, п. Д. Коваль, п. Михайло Чвалюк. Програмою керувала пані Анастасія Грицак, секретарками з'їзду були пані Марія Коваль і пані Мих. Чвалюк.

Привіти з'їздові зложили слідуючі: від відділу ім. Лесі Українки з Овкборн — пані Маія Коваль, від Українського Народного Дому в Овкборн—п. А. Слонь, від відділу СУМК в Овкборн-Мензі — п. Борис Друль, від відділу ім. Л. Українки в Мензі — пані Мих. Чвалюк, від т-ва з Розборн — пані А. Бельбас, від відділу ім. Л. Українки в Давфин — пані Марія Білоус, з Сенді Лейк — п. П. Колтуцький і п. Мих. Швалюк — від церковної громади в Овкборн.

Слідувала промова голови пров. екзекутиви Союзу на Манітобу пані Ольги Завісляк. Привітавши з'їзд в імені управи пров. екзекутиви, у своїй довшій промові пані Завісляк зупинилась на значенням освітної праці по наших відділах, включаючи працю над українською мовою, вихованням, підкреслила потреби філії музею, говорила про журнал „Промінь" і наші обовязки супроти нього.

Головну промову на цім з'їзді виголосив посол до домініяльного парляменту Микола Мандзюк. Тема його промови була „Україна на світовому форумі". У першій половині своєї промови посол Мандзюк окреслив наше українське життя в наших організаціях, порівнюючи його з минулими труднощами, в другій частині промови шановний прелеґент зясував положення українського народу в його рідних землях під окупацією Москви з комуністичним режимом, а також вказав на те, що ми, українці у вільному світі можемо зробити для нашого народу та його визвольного питання.

Другу цінну промову виголосив п. Василь Сарчук з Вінніпегу. Він говорив на тему — „Чому треба виховувати нашу молодь в дусі української культури." Провідна думка пана Сарчука була скерована головно на основне навчання української мови в школах, в дома, про пляни введення української мови в державній школі в Манітобі, про пляни будови Колеґії св. Андрея.

Привітальну промову сказав п. Тарас Манастирський, провідник СУМК у Манітобі.

Слідувала промова пані Єлисавети Білич з Сондавн, яка підкреслила значення преси для організації та її членства. Подала конкретні сугестії в справі журнала „Промінь" і підкреслила, що кожна членка повинна бути передплатницею.

В міжчасі програма з'їзду переплиталась концертовими точками, в яких виступала молодь з українськими танцями, деклямаціями і музичними точками.

На закінчення відбулася коронація королеви СУМК на Манітобу: якої церемонії доконав п. Петро Крепякевич. Почесть королевої здобула Савеля Друль, а принцеси Ґеня Слонь.

Перед закінченням з'їзду промовляв Всеч. о. Мельничук, а кінцеве слово сказала пані Анаст. Грицак.

Марія Коваль

ЗЛОЖИЛИ НА ОРГАН. ФОНД

Жертви по 5 дол.: п-во Дмитро Вовк; по 2 дол.: Марія Білоус, Зеновія Ситник, Марія Мандзюк Марія Бородій, Василька Слонь; по 1 дол.: Анастасія Коваль, добр. Мельничук, Марія Коваль, Розалія Савіцька, Катерина Швалюк, Каська Туткалюк, Михалина Зюбрак, Анна Сітко, Анна Ковальчук, Марія Бабій, Анна Івашко, Ґеня Матієшин, Ірина Франко, Зоська Николайшин, Марія Польова, Настя А. Друль, Анна Баклащук, Мілька Антонович, Анастасія Грицак, Настя С. Грицак, Параскевія Матвійчук, Анна Бельбас, Ілена Семенюк, Марія Чвалюк, Марія Пелешок, Марія Друль, Михайлина Чвалюк, Наталка Скоциляс, Юська Друль, Каська І. Друль, Галина Сторожук 85 ц.; Докія Надольська 50 ц. Разом $46.35.

Для наших господинь

ГРИБОВА НАЧИНКА ДО ІНДИКА

12 горнят мяких кришок хліба
1 ложечка соли
пів ложечки перцю
чверть ложечки січеної зеленої петрушки
пів горнятка топленого масла
1 мала цибуля посічена на дрібно
1 бляшанка консервованої грибової зупи (машрум суп)

Вибрати мякуш з бохонця хліба й роздробити на малі кришки. Вживати для того не дуже свіжий хліб. Додати сіль, перець, петрушку цибулю і масло. Все разом вимішати легко. Зупу вбити на гладку масу і додати до решти. Добре все разом вимішати. Начиняти тою начинкою індика.

ЗВИЧАЙНА ХЛІБОВА НАЧИНКА

2 одно-фунтові бохонці хліба
2 горнятки дрібно січеної цибулі
1 ложечка соли
пів ложечки перцю
пів горнятка масла
2 ложечки „полтрі дресінґ" або „сийдж"

Вибрати мякуш з бохонців хліба і роздробити на кришки. Вживати для того хліб по двох трьох днях спечення. Цибулю присмажити на маслі на румяно. Додати цибулю і всі решта складників до хліба й добре все разом перемішати. Якщо начинка виглядає суха, додати ще зо дві ложки топленого масла.

Начиняти тою начинкою індика.

РІЗДВЯНЕ ПЕЧИВО

Не може бути різдвяних свят без всякого печива. Та щоб не скупчувати собі всякої праці з печивом в останні передсвяткові дні найкраще зготовити дещо вчасно наперед. Поза овочеві торти ріжнородні тісточка даються перетримувати довший час. Подаємо кілька таких приписів.

КРУХКІ ТІСТОЧКА

1 горнятко масла
пів горнятка овочевого цукру (фрут сюгар) або дві третіх горнятка жовтого цукру
1 жовток
1¾ горнят пересіяної муки

Змякшити масло й утерти на вільну сметанкову масу. Додати цукор і разом утирати до білої пухкости. Додати жовток і вимішати разом. Муку пересіяти, відмірити і додавати по трошки вимішуючи добре. Вимісити тісто докладно.

Тісто можна розтачати на стільниці й викраювати формою. Якщо тісто дуже вільне, то відставити в зимне місце на короткий час, щоб трохи стужіло. Коли не бажається його розтачувати, то брати маленькі кавальчики тіста величини малого волоського горіха уформити галки і складати з рідка на блясі. Притиснути кожну галку дном шклянки вмоченій в цукор.

Пекти в вільній температурі (300 ступенів) 35 хвилин, або аж зарумяниться.

МІҐДАЛОВІ ТІСТОЧКА

2½ горнят муки
¾ горня цукру
¼ ложечки соли
1 ложечка бейкінґ павдер
¾ горнятка масла
1 яйце
2 ложки води
1 ложечка мігдалового екстракту (амонд екстракт)
⅓ горнятка мігдалів

Пересіяти всі сухі складники разом. Додати до того масло і розтерти разом з мукою докладно. Додати ціле яйце, воду й екстракт. Вимішати ложкою аж тісто відставатиме від миски. Рукою вимісити тісто до гладкости і відставити на годину в холодне місце.

Виробляти з тіста маленькі галочки величини малого волоського горіха і приплескати в долонях до чверть цаля грубости. Складати з рідка на бляху. На середину кожної паланички втиснути мігдаловий горіх (мігдали треба наперед спарити й усунути лушпину). Смарувати паланички вбитим жовтком розведеним ложкою води. Пекти в вільній печі (350 ступенів) від 20 до 25 хвилин.

ГОРІХОВИЙ ТОРТ

8 яєць, відділених
1 горнятко мілкого мучкового цукру (айсінґ або фрут)
½ фунта мелених волоських горіхів
3 ложки тертої булки, пересіяної
1 ложка цитринового соку
1 ложечка тертої цитринової шкірки
Кілька зерен соли

Жовтки вбити з цукром на пухку масу. Домішати дрібно змелені горіхи (перед меленням просушити горіхи в печі і легко зарумянити, будуть смачніші) і дати решту складників. Білки вбити на тугу піну і легко завинути в масу. Дати масу до двох або трьох круглих форм, вистелених восковим папером і вимащених мяким маслом. Пекти в мірно гарячій печі (350 ст. Ф.) пів години. Коли торт відстає від берегів форми і середина торта на дотик пальцем не здушується, торт готовий. Уважно вийняти з печі і лишити в формі до вихолодження. Виложити вихолоджений торт на тарілку і зняти папір. Переложити торт кавовою або горіховою масою, а верх і боки полюкрувати.

КАВОВА МАСА ДО ТОРТА

½ горнятка молока
2 ложки муки
2 жовтки
2 ложки міцної чорної кави
½ горнятка цукру
½ горнятка масла

Розправити в молоці муку і заварити на вільнім вогні, мішаючи ввесь час. Зняти з вогню, трохи прохолодити і дати жовтки і каву. Добре разом вбити на гладку масу. Утерти цукор з маслом, додати до маси і добре вбити. Дати до холодільника на кілька годин, щоб маса добре застигла і згусла. До маси можна теж дати мелені горіхи, як хто бажає.

ГОРІХОВА МАСА ДО ТОРТА

1 горнятко дрібно мелених волоських горіхів
½ горнятка мучкового цукру (айсінґ)

Кілька ложок сметани (стільки, щоб сполучити складники в одну суцільну масу).

Змішати все разом і добре вимішати. Дати на торт тонесеньку верству кисловатої мармеляди або галярети (джелі), а на верх горіхову масу.

Всі ці приписи виготовила давніше пані Савеля Стечишин, які друкувалися в різних числах сторінки в „Українськім Голосі".

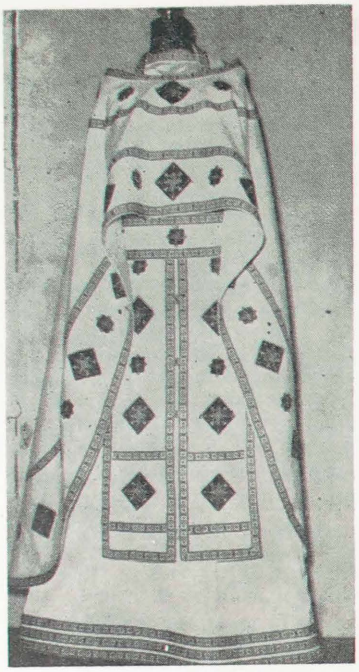

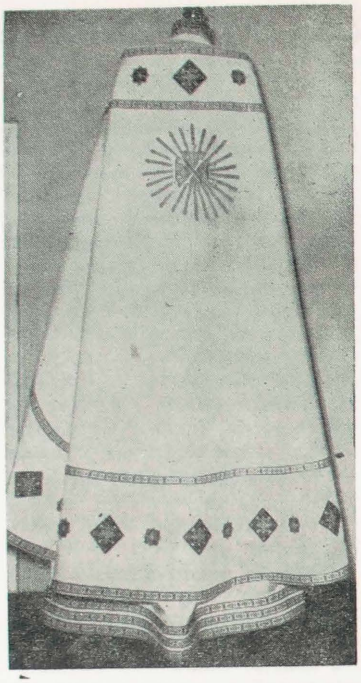

Ми не тільки прикрашуємо українською вишивкою предмети домашнього господарства, але також і церковного, як ризи, рушники та обруси. На світлині подаємо зразок облачення, прекрашене гарною хрестиковою вишивкою. Мотиви, що розміщені понад краї, вишивається кожний окремо, відтак пришивається їх до фелона і других речей. Фелон, підризник, стихар та інші речі обведені вишиваною стяжкою.

Ці ризи є в українській православній церкві у Відзорі. Їх придбали і подарували до церкви п-во Семенюки з Амгерстбург, Онтеріо в пам'ять покійних родичів пана Семенюка. Вигляд цих риз є дуже гарний. Вишивання і шиття дуже добре викінчені. Вони також дуже практичні, бо надаються до прання.

За повнішими інформаціями про матеріяли і т. д. прошу звернутися до Комітету Мистецтва й Музею, 401 Мейн ст., Саскатун, Саскачеван.

До вишиття вживати нитки Д.М.С. Краски: чорна — 310, червона — 666, зелена — 905, жовта — 742.

За Комітет Мистецтва й Музею,
Софія Сенишин.

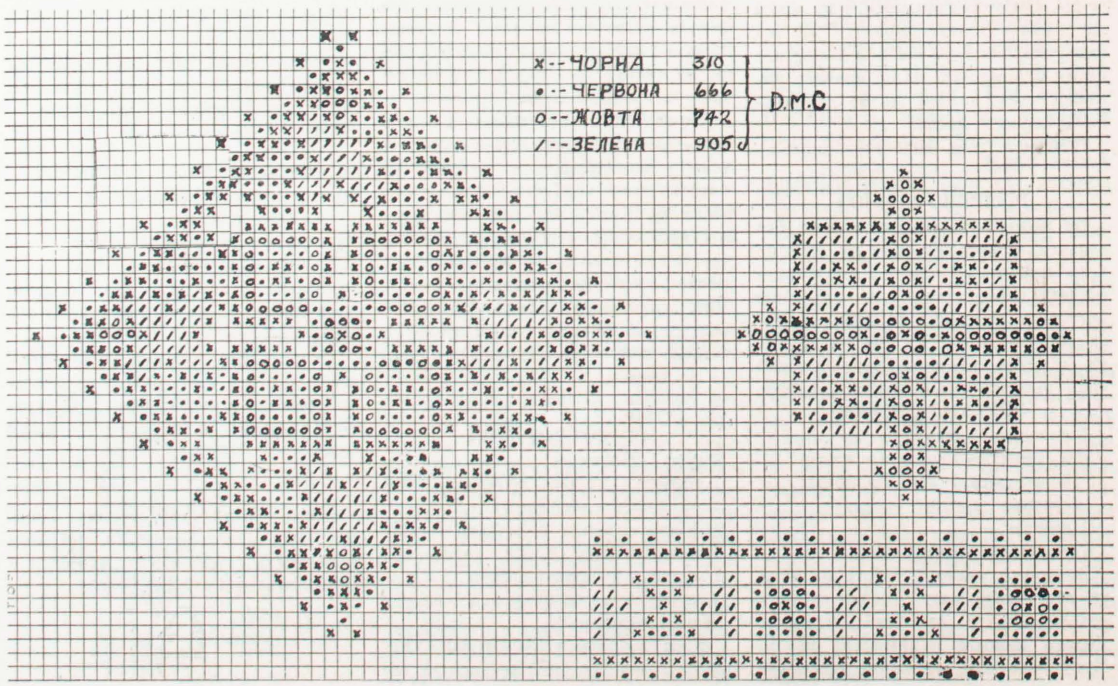

CANADA

Суспільні обслуги належать ВАМ

В більшості канадських місцевостей є служба здоровя і опіки доступна всім мешканцям завдяки добровільним організаціям та агенствам.

Серед них є:

— Догляд за хворими в хаті
— Допомога в родинних проблємах
— Реабілітація інвалідів
— Літні табори для хлопців та дівчат

і багато інших

Якщо ви або член вашої родини потребуєте будь-яку з цих допомог, не вагайтесь просити її. Вам її радо дадуть. Установи суспільної допомоги ви знайдете на жовтих сторінках телефонічної книги під:

„Social Service Organizations"

там вони до **вашої** послуги.

Ellen L. Fairclough

Елен Д. Фейркло
Міністер Громадянства й Іміграції

P JAN 62
MALANCHUK MRS N
10959-117 ST
EDMONTON ALTA

TAURANT

ed"

Have the Best Meals

in North Battleford for Saskatchewan

Lucyk's Book & Gift Shop

School and office supplies, China,

Gifts and Greeting cards

North Battleford, Sask.

Fort Motel Battleford's Newest

Fort Motel Battleford's newest pleasantly located (at the) junction highway 5—40—4 West.

Spacious grounds fully modern
Single, double & family units with:

Kitchenette, T.V. phones, swimming pool. Adjacent to Esso and restaurant. Reservation accepted by letter or wire. Ph. 937-2651 Battleford, Sask.

НАЙКРАЩЕ ЗАВЕДЕННЯ ДЛЯ ЧИЩЕННЯ ВАШОГО ОДЯГУ!

KINGSWAY DRY CLEANING

9232—111 Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 477—2710

Петро Федьо і **Пилип Коваль,** власники

For the "REST" of your life

Stay at the

AUDITORIUM HOTEL

D. G. LUTZAK, Mgr.

North Battleford, Sask. Phone 445-2456

НАЙКРАЩІ КВІТИ НА ВСЯКУ ОКАЗІЮ!

MICHAEL'S FLOWERS

9712—111 Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 477—4025

Марія Бісюк, власник

THE ROXY PHOTO STUDIO

and

PHOTOGRAPHIC SUPPLY STORE

Box 217 — North Battleford, Sask.

ВІДСВІЖУЮЧІ НАПИТКИ ДОБІРНОЇ ЯКОСТИ!

Prairie Rose Manufacturing Co. Ltd.

9611—104 Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 422—1881

Василь Гавриляк, власник

УКРАЇНСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ

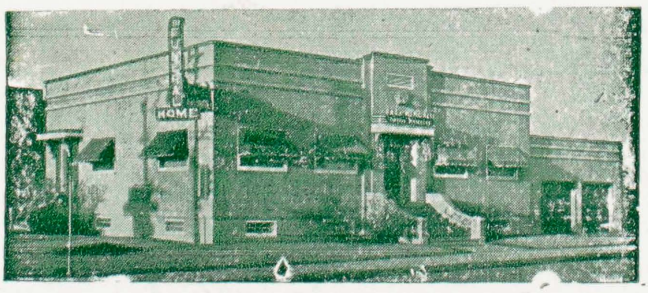

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамуванню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

PARK MEMORIAL FUNERAL DIRECTORS

9709 - 111 Ave. Phones: GA 2-2331 & GA 4-1633 Edmonton

Відділи в таких містах Альберти:

Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake — Myrnam — Wilna — Mayerthorpe — Wildwood.

В. М. СМОЛИК, управитель

Веселих Свят

РІЗДВА ХРИСТОВОГО

і

Щасливого

НОВОГО РОКУ

бажає

всім своїм покупцям і приятелям

В. І. ПЕРЕПЕЛЮК і сини

власники

CENTRAL

MEAT & GROCERY LTD.

79 Main St.

Flin Flon, M.

1702-3 Sherrit Ave.,

Lynn Lake, Man.